

ZAFERE KADAR

GENÇ YOLDAŞ

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ

Sayı - 61 - Şubat

Fiyatı 1 TL - KDV Dahil

**ŞİMDİ DEVİRİM İÇİN
ÖRGÜTLENME ZAMANI**

Denizlerden Seyitlere İdamlar Bizi Yıldıramaz

**1982'de İdam Edilen
3 Komünist İşçi
İ. Ethem Coşkun
Seyit Konuk
Necati Vardar
Ölümsüzdür**

**13 MART 1982'nin 30.YILINDA
"DENİZLERDEN SEYİTLERE İDAMLAR
BİZİ YILDIRAMAZ" MİTINGİ
11 MART PAZAR GÜNÜ**

**Toplanma Yeri: Bornova Şehir Stadyumu
Saat: 13.30 Yürüyüş: 14.00
Miting 15.00 BORNOVA MEYDANI
facebook.com/denizlerdenseyitlere**

ADLARI ADIMIZ KAVGALARI KAVGAMIZ

1 3 Mart 1982... Üç komünist işçi... Denizlerin yoldaşları... Denizler gibi idam sephasını kendileri tekmeleyen, işçi sınıfının yiğit evlatları... Gençliğe adını veren, bayrak olan üç yoldaş... Seyit Konuk, Necati Vardar, İbrahim Ethem Coşkun! İdam edilişlerinin 30 yılında adları, bugün proletaryanın ve gençliğin sürdürdüğü mücadelede onurla anılıyor. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü üç komünisti idam ettiğinde, adlarının bugüne kadar anılacağını ve davalarının yükselerek devam edeceğini düşünmüyorlardı.

İlk eylem İbrahim yoldaşın; devrimci Antep proletaryasının ve gençliğinin bir militanı olan İbrahim yoldaş henüz orta okuldayken THKO taraftarı olarak mücadeleye girdi. Ayrışma sürecinde THKO/MB saflarında yer alan yoldaş, lise döneminde anti- faşist mücadelede en ön safta yer aldı. Hareket tarafından İzmir'e gönderildikten sonra işçi sınıfı içerisinde çalışma yürüten yoldaş, daha sonra yoldaşlarıyla birlikte Bağımsız Birleşik Maden- İş sendikasını kurdu ve bu sendikanın başkanı oldu. Hareketin sendikalar komitesinde yer alan yoldaş daha sonra ise İzmir işçi komitesinde yer aldı ve bu komitenin sekreteri oldu. Burada yürüttüğü mücadele ile İzmir bölgesinde partinin ileri kadrolarından olan İbrahim yoldaş, MHP il sekreteri Turan İbrim'in cezalandırılmasında yer aldı ve bu eylem sonrasında yakalandı. Şube'de ve Buca cezaevinde proletaryanın temsilcileri olarak yoldaşlarıyla faşizme karşı aldıkları tutumla örnek oldular, son eylemlerine kazanacaklarına olan güvenle gittiler.

Eylem sırası Seyit yoldaşa geçiyor; şanlı Tariş işçileri çocuklarına komutanları Seyit'in adını veriyor şimdi. Tariş direnişinin önderlerinden Seyit yoldaşın bir çağrısı, işçilerin eyleme geçmesi için yeterli oluyordu. Tokat'ın köylüleri Seyit yoldaşı Denizler gibi anıyor ve seviyor! Seyit yoldaş genç yaşta Tokat'da THKO/MB saflarında mücadeleye başladı ve sonrasında İzmir'e gönderildi. Burada THKO/MB'nin işçi komitesinde yer aldı. İzmir'de İplik-iş ve Maden-iş sendikalarının kurulmasında aktif olarak yer aldı. Faşist müteahhit Nuri Yapıcı ve MHP il sekreteri Turan İbrim'i cezalandırdı. İzmir'in emekçi semtleri, büyük mücadelelerin yatağı sokaklar, üniversiteler söylüyor onun adını, daha BMC fabrikasında çalışırken sevgili komsomolumuzun aktif bir çalışmanı olan Necati yoldaş, genç yaşta katıldığı mücadelede anti- faşist mücadelenin ön saflarında yer aldı. Faşist müteahhit Nuri Yapıcı'nın cezalandırılması eylemini gerçekleştiren yoldaş, son eylemine de her zaman ki neşeli ve umut dolu haliyle katıldı.

Adları adımız, kavgaları kavgamız olan yoldaşlar gençliğe adlarını vererek gençliğin devrimci mücadelesinin yol gösterici oldular. Burjuvazi kavgaya davet etti bizi, davetleri Leninist Gençlik olarak kabulümüzdür. Bizler gençliğin yalnızca burjuvaziye karşı verdiği mücadele ile özgür olabileceğini biliyoruz. Tıpkı Seyit yoldaşın dediği gibi "Savaşsız sömürsüz bir dünya için savaştık, onun için ölüyoruz, başımız devrime feda olsun" diyerek devrimin zaferine kadar mücadeleyi sürdüreceğiz.

*Deniz'lerden Seyit'lere İdamlar Bizi Yıldıramaz!
Yaşasın Komünizm Mücadelemiz!*

Leninist Gençlik

Merhaba Genç Yoldaşlar;

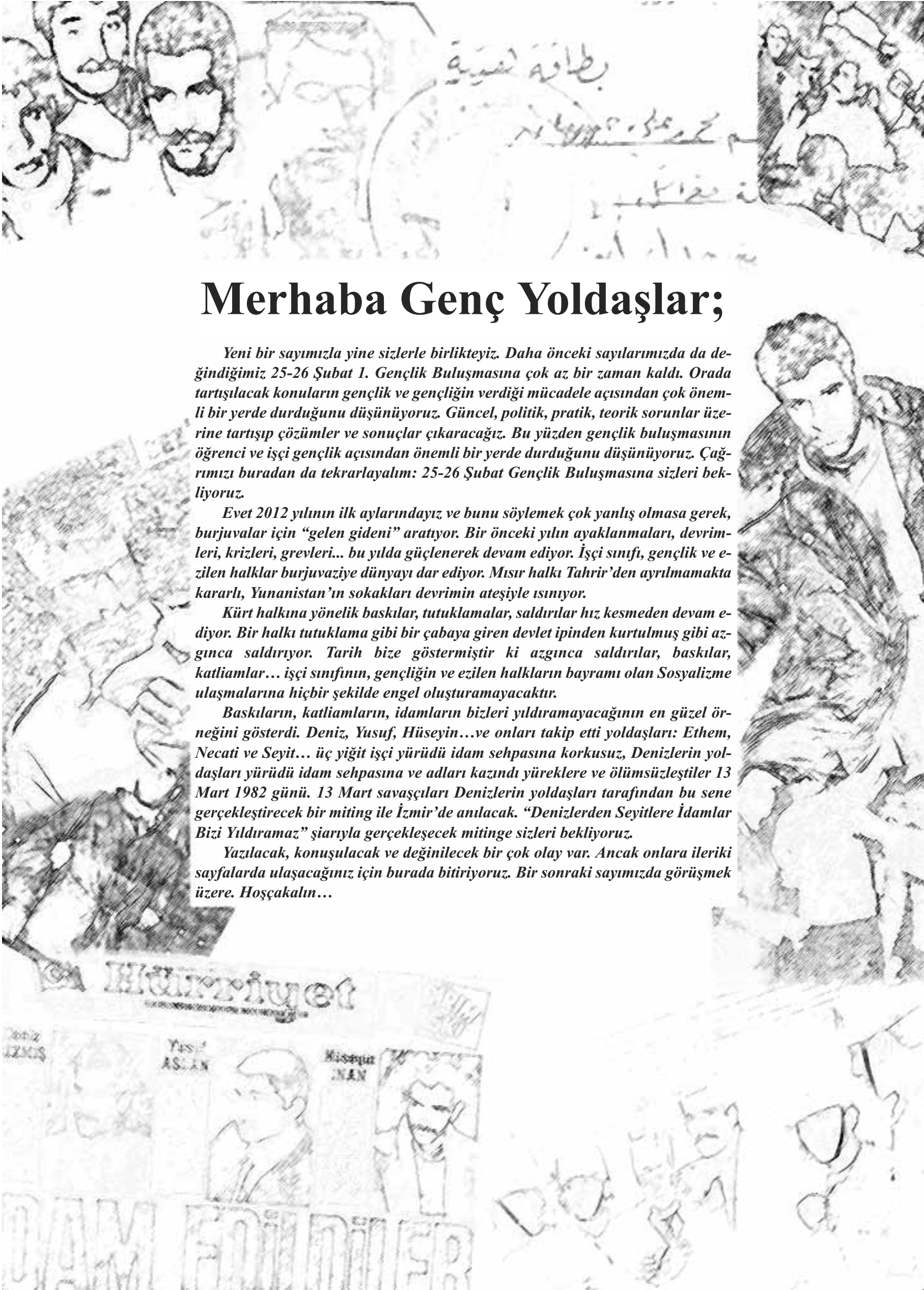
*Yeni bir sayımızla yine sizlerle birlikteyiz. Daha önceki sayılarımızda da de-
ğindiğimiz 25-26 Şubat 1. Gençlik Buluşmasına çok az bir zaman kaldı. Orada
tartışılacak konuların gençlik ve gençliğin verdiği mücadele açısından çok önem-
li bir yerde durduğunu düşünüyoruz. Güncel, politik, pratik, teorik sorunlar üze-
rine tartışıp çözümler ve sonuçlar çıkaracağız. Bu yüzden gençlik buluşmasının
öğrenci ve işçi gençlik açısından önemli bir yerde durduğunu düşünüyoruz. Çağ-
rımızı buradan da tekrarlayalım: 25-26 Şubat Gençlik Buluşmasına sizleri bek-
liyoruz.*

*Evet 2012 yılının ilk aylarındayız ve bunu söylemek çok yanlış olmasa gerek,
burjuvular için “gelen gideni” arattıyor. Bir önceki yılın ayaklanmaları, devrim-
leri, krizleri, grevleri... bu yılda güçlenerek devam ediyor. İşçi sınıfı, gençlik ve e-
zilen halklar burjuvaziye dünyayı dar ediyor. Mısır halkı Tahrir’den ayrılmamakta
kararlı, Yunanistan’ın sokakları devrimin ateşiyle ısınıyor.*

*Kürt halkına yönelik baskılar, tutuklamalar, saldırılar hız kesmeden devam e-
diyor. Bir halkı tutuklama gibi bir çabaya giren devlet ipinden kurtulmuş gibi az-
gınca saldırıyor. Tarih bize göstermiştir ki azgınca saldırılar, baskılar,
katliamlar... işçi sınıfının, gençliğin ve ezilen halkların bayramı olan Sosyalizme
ulaşmalarına hiçbir şekilde engel oluşturamayacaktır.*

*Baskıların, katliamların, idamların bizleri yıldıramayacağını en güzel ör-
neğini gösterdi. Deniz, Yusuf, Hüseyin...ve onları takip etti yoldaşları: Ethem,
Necati ve Seyit... üç yiğit işçi yürüdü idam sehvasına korkusuz, Denizlerin yol-
daşları yürüdü idam sehvasına ve adları kazındı yüreklere ve ölümsüzleştiler 13
Mart 1982 günü. 13 Mart savaşçıları Denizlerin yoldaşları tarafından bu sene
gerçekleştirecek bir miting ile İzmir’de anılacak. “Denizlerden Seyitlere İdamlar
Bizi Yıldırılmaz” şiarıyla gerçekleşecek mitinge sizleri bekliyoruz.*

*Yazılacak, konuşulacak ve değinilecek bir çok olay var. Ancak onlara ileriki
sayfalarda ulaşacağımız için burada bitiriyoruz. Bir sonraki sayımızda görüşmek
üzere. Hoşçakalın...*

13 MART GENÇLİĞİ GÖREV BAŞINA

Umut Güneş

Devrim Lenin'in deyimi ile "tarihte tek tek kişilerin bilgeliği yerine, yığınların bilgeliğinin kendini gösterdiği anlardır." Yani devrim yığınların kendi eserini ortaya koyduğu, büyük bir düzensizlik ve karmaşanın içinden mücadele ile doğan yep yeni bir dünyadır. Bu büyük eylemin en önemli bileşenlerinden biri kuşkusuz gençliktir. Gençliğin olmadığı tek bir devrim gösterilebilir mi? Enerjisi ve coşkusuyla, her devrimci atılımın ilk savunucusu olan gençlik, devrimin olağanca karmaşası içerisinde devrimin neşesidir. Bu nedenle, gençlik mücadelesi kendisini ayrı bir alan olarak var ettiği günden bu yana, komünistler bu alana özel bir ilgi duymuş ve gelişmesi için gereken çabayı göstermiştir.

Gençlik mücadelesi bugün de dün olduğu gibi, hatta daha fazla olarak Marksistlerin ilgi alanındadır. Bu alanın doğru ve iyi örgütlenmesi, işçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşımında sonucun belirlenmesinde temel öneme sahiptir. Çünkü gençlik demek gelecek demektir. Geleceğe sahip olmak için gençliğe sahip olmak gerekir.

Gençlik mücadelesinin asıl sahipleri olan genç komünistler de, gençliğin örgütlenmesi ve mücadelesi konusunda eskiden bu yana uzun süren tartışmaların ve pratiklerin sonunda belli başlı sonuçlara ulaşmış ve bu sonuçlar üzerinden ilerleyen gençlik mücadelesi büyük başarılarla imza atmıştır. Gençlik mücadelesi denince akla ilk gelen gençliğin ideolojik- politik- pratik eğitimini sağladığı ve mücadele deneyimi kazandığı komsomoldur. Bu konuyu ele almamızın sebeplerine aşağıda değineceğiz, ama devam etmeden önce Türkiye ve Kürdistan'da mücadele yürüten komsomola adını veren üç işçiyi anmamız gerekli. Seyit Konuk, Necati Vardar, İbrahim Ethem Coşkun yoldaşlar 13 Mart 1982'de 12 Eylül faşizmi tarafından idam edildiler. Cellatlar yoldaşların adının unutulacağını, mücadelelerinin biteceğini düşünürken, gençlik yani komsomol yoldaşların adlarını adları, kavgalarını kavgaları yaptı. 1988'de 13 Mart GKB(Genç Komünistler Birliğinin) kurulmasıyla, gençlik mücadele edeceği örgütünü yani komsomoluna sahip olmuştu. Bu yıl yoldaşların idam edilmişlerinin 30. yılı ve 13 Mart gençliğini göreve çağırırken, yoldaşları anmadan geçemeyiz. Tıpkı Denizler gibi, 13 Mart savaşçıları da Türkiye ve Kürdistan devriminin yolunu açmış, ışık olmuştur. Genç işçilere örnek olmuştur. Genç işçiler yaşamlarını nasıl örgütlemesi gerektiğini bizzat kendi içlerinden çıkan ve 12 Eylül faşizminin idam ettiği ilk işçiler olan 13 Martçılardan öğrenmeli ve onların izinden yürümelidir. Elbette bu mücadeleyi bıkmadan usanmadan sürdüreceğiz, gençliği devrime ve sosyalizme kazandıracak olan, 13 Mart gençliği diye de adlandırılan sevgili komsomolumuzun ve komsomolcuların görevidir.

Örgütlü Mücadele

Gençliği hemen her alanda örgütlü mücadeleye sevk etmek gerek. Bu Genç Leninistlerin görevidir. Çünkü kendisine karşı mücadele ettiğimiz burjuva sınıf o kadar zor durumda ki, ayakta tutmaya çalıştıkları kapitalist toplum insanlığın nefretini öylesine kazanmış ve tarih karşısında, insanlık karşısında bütün geçerliliğini öylesine yitirmiş durumda ki, ayakta kaldığı her an insanlığın, doğanın öylesine yıkımına yol açıyor ki, anti-kapitalist bir mücadelenin toplumsal tabanı öylesine genişlemiş durumda ki, devrim bugün yalnızca kitleler içerisinde mücadele yürüten devrimci ve komünistlerin etkin ve cesur çalışmasına bağlıdır. Yani devrimi göze almalarına bağlıdır. Biz Genç Leninistler devrimi göze alıyoruz!

Peki, bu ne demektir? Her şeyden önce gençliği devrime örgütlemek demektir. Çünkü devrimin nesnel koşulları Türkiye ve Kürdistan'da var ve her geçen gün olgunlaşmaktadır. Ama bu bir devrim demek değildir. Devrim için kitlelerin etkin devrimci mücadelesi ve bu mücadeleye örgütlenmesi gereklidir. Bu da devrimci- komünistlerin görevidir. Gençliğin devrime kazanılması görevi de Genç Leninistlerin görevidir. Ko-

"...şimdi en önemli olan, (işçi sınıfının) eğitim ve örgütlenme çalışmasında esas siyasal ağırlığı nereye vermemiz gerektiğidir. Sendikalar ve yasal örgütlere mi, yoksa bir ayaklanmaya, devrimci bir ordu ve devrimci bir hükümet yaratma çalışmasına mı?"

Seyit Konuk

Necati Vardar

İbrahim Ethem Coşkun

şulların devrim için uygun olduğu yerlerde gençliğin devrim mücadelesine etkin katılması sonucu belirleyecektir. İşte burada temel örgütlenme komsomoldur. Ve Komsomol örgütlenmesi gençliğin devrimi göze alacak politik- ideolojik-pratik eğitimini sağlayacaktır. Çünkü Komsomol gençliğin okuludur.

Türkiye tekeli kapitalizmi yaşamış olduğu derin ekonomik politik krizden çıkış yolunu bulamıyor. Çıkmak için attığı her adımda ise daha sarsıcı darbeler alıyor. Suriye sorununda yaşamış olduğu gibi savaş çığırkanlığı yapacak kadar kendisini kaybetmiş, kontrolden çıkmış durumdadır. Ayrıca Kürt halkının yürütmüş olduğu devrimci mücadele faşist devleti öylesine sarsıyor ki, faşizm ne yapsa elinde kalıyor. Zindanları dolduruyor karşısında binlerce tutsak anasını buluyor, herkes giderek daha politize oluyor ve devrimin zorunluluğunu daha fazla kavlıyor. Burada görülmesi gereken burjuvazinin kitleleri yönetememesi, onlara bir seçenek sunamıyor olmasıdır. Kitlelerde eylemleri ile burjuvazinin iktidarı altında yaşamak istemediğini gösteriyor. Sonuç olarak burada sayamayacağımız daha pek çok sebepten ötürü devrim biz Genç Leninistler açısından pratik, somut bir olgu olarak ele alınmalıdır.

Burada önemli olan gençliğin nasıl bir örgütlenme içerisinde olacağıdır. Bu nedenle de gençlik örgütlenmesinde ve gençliği örgütlemeye ağırlığı nereye vermemiz gerektiği konusu elzemdir. Lenin'in "İki Taktik" adlı çalışmasında söylediği gibi "...şimdi en önemli olan, (işçi sınıfının) eğitim ve örgütlendirme çalışmasında esas siyasal ağırlığı nereye vermemiz gerektiğidir. Sendikalar ve yasal örgütlere mi, yoksa bir ayaklanmaya, devrimci bir ordu ve devrimci bir hükümet yaratma çalışmasına mı?" Şimdi bu soruyu gençlik çalışması için de soralım. Gençliği nerelerde örgütleyeceğiz? Toplumda arayış içerisinde olan, yaşamının kökten değişimini isteyen binlerce genci nerelerde örgütlemek gerek? Yoksa bir takım düzen içi sorunların çözümü ve iyileştirmeler için dernekler, kooperatifler, sendikalar gibi örgütlenmelerde mi? Hayır! Bu bugün için bir Marksistin vermesi gereken cevap değildir. Tam tersine gençliğin bulunduğu her yerde ve gençliğe ulaştığımız

her yerde gençliğin sosyalist eğitimini ve örgütlenmesini ayaklanma organlarını oluşturmaya, devrimin organlarını oluşturmaya yöneltmeliyiz, buralarda eğitimini sağlamalıyız. Bu bugün için Marksist olmanın ölçütüdür. Buna göre hareket edilmelidir.

Mücadelenin devrimci durum ve iç- savaş halini aldığı her yerde devrim somut pratik bir mesele olarak ele alınmalıdır. Kitlelere bıkmadan usanmadan çağrısı yapılacak olan şey devrimin zorunluluğudur. Ve bu dönemin başta gelen örgütlenme araçları ise komite konsey örgütlenmeleridir. Komite konsey örgütlenmelerinin devrimci dönemin organları olarak görmek gerek. Devrimci amaçlar, hedefler için mücadeleye sevk etmek gerek. Devrimci iktidarın organları olarak örgütlemek gerek.

Bugün kendiliğinden bir şekilde yan yana gelen ve doğal komiteler olarak hareket eden birçok oluşum var. Fabrikalarda, atölyelerde, üniversite ve liselerde gençliğin yan yana geldiği bu alanlara özel ilgi göstermek; gençliği bulunduğu her alanda öz örgütlenmesi olan komitelerde örgütlenmeye yönlendirmek bugünün devrimci görevleri açısından zorunludur.

Gençliği buldukları her alanda örgütlenmeye ve örgütlü mücadeleye yönlendirmenin en iyi araçları komite konsey örgütlenmeleridir. Burada işin esas yükü gençlik içerisinde çalışma yürüten Genç Leninistlerde bulunuyor. Eğer sorun bu şekilde anlaşılmaz ve böyle ele alınmazsa, devrim bir süreliğine de olsa avuçlarımız içerisinde kayıp gider.

"Örgütlenin, Devrim İçin Örgütlenin!" şiarımız bu olmalı! Mücadelenin sürdüğü her alanda en geniş örgütlenmeleri oluşturmamız, komiteler aracılığı ile sömürünün karşısında olan herkesi mücadele içerisinde aktifleştirebiliriz. Geleceğin özgür dünyasını kurmak, savaşızsız sömürsüz bir dünya kurmak yalnızca, kitleler içerisinde yürüteceğimiz bu çalışmaya bağlı!

Şimdi görev 13 Mart gençliğinin! 13 Mart gençliği cesaretli ve fedakar mücadelesiyle Denizlerin, Seyitlerin başlattığı mücadeleyi başarı ile tamamlayacaktır.

SOSYALİZMİN ZAFERİ KADINLARIN DAHA FAZLA MÜCADELEYE KATILMASINDADIR

Beril Çiçek |

Tarihte bugüne kadar farklı ekonomi biçimleri, toplum biçimleri ve kültürler ortaya çıktı ve değişime uğradı: Köleci Toplum, Feodal Toplum, Kapitalist Toplum. Ancak değişmeyen bir şey vardı ki, o da kadının köleliği idi. Bunun sebebi ise tüm bu biçimler altında özel mülkiyetin, erkek egemen toplum anlayışının günümüze dek devam etmesidir. Buradan yola çıkarak diyebiliriz ki, kadın sorunu köklü, tarihsel ve toplumsal bir sorundur.

Tarihin bu en eski, en uzun köleliğinin, ezilmişliğinin günümüze dek devam etmesi elbette bir rastlantı değil. Çünkü, hala sınıflı bir toplumda, kapitalist toplumda yaşıyoruz. Kadının hem sınıfsal hem ulusal sömürsünü, cinsel bir meta haline getirilişini, evde bir anne, fabrikada bir işçi olarak ezilişini, bilinç olarak cahil ve geri bırakıldığını, kocası tarafından şiddete maruz bırakıldığını hep duyuyor, hatta bu durumu bizzat yaşıyoruz. Çünkü bu sorunları her gün yeniden ve yeniden üreten sistemin kendisidir.

Bugüne dek düzen sınırları içerisinde ve düzene karşı kadınlar sayısız mücadele vermiştir. Kadının kurtuluşu ve özgürleşmesi hedefiyle verdiği bu mücadelenin, toplumsal mücadelenin önemli bir parçası olduğu, ondan etkilendiği ama aynı zamanda onu da etkilediği görülmektedir. Uzun yılları alan bu çok yönlü mücadele şüphesiz ki kadının bilincine, geleceğe olan bakışına ve kendine güvenmesinde önemli bir faktördür.

Kadın özgürleşmek için adım atmak, harekete geçmek zorunda olduğunu süreç içerisinde kavramıştır. Bu süreç ise, sınıflar mücadelesinin gelişimi ile paralellik gösterir. Kadının sınıf bilincini alması ile artık mücadeleye yalnızca destekçi olarak değil, aynı zamanda mücadelenin saflarında aktif olarak yer aldığı görülüyor. Kadının kendi özgürlüğünü de isteyerek attığı bu adımlar elbette kolay olan bir şey değildi. Kadının kavgaya atılması ya da en ufak bir soruna başkaldırması için toplumsal değer yargıları, aile, eş, çocuk vb. birçok sorunu da aşması gerekiyordu. Ancak karşılaştığı tüm zorluklara ve engellere rağmen kadın bunu aştı ve aşmaya devam ediyor. Bugün görüyoruz ki, hem ulusal hem de sınıfsal kurtuluşunu gerçekleştirmek için bu sisteme karşı mücadele edenlerin başını çekenler aynı zamanda emekçi kadınlardır.

Bunun doğru olduğunu ifade etmek için günümüzden bazı kesitler verebiliriz. Kürt kadınının politik yaşama (ya da yaşam sahnesine de denebilir) adım atmaları; kendi kimliklerinin bilincine varmaları ev ve dar sosyal çevresinin dışında başka bir dünyanın, özgür bir toplumun olacağını farkına varmaları sonucu gerçekleşti. Kürt kadınının ulusal kurtuluş ve özgürlük mücadelesine katılması, Kürt halkındaki ulusal ve toplumsal bilincin yeşerdiği ve bununla birlikte sisteme karşı örgütlü bir mücadele vermeye başladıkları yıllara rastlar. O güne dek feodal bağların, ataerkil toplum yapısının boğucu, köleleştirici, darlaştırıcı tecrit ortamının parçalanmaya başlamasıyla kadın için de özgürlük ufku belirginleşmiştir. Kürt kadını için bu başlangıç adımları 1990'lara gelindiğinde kitlesel boyutlar kazanmıştır ve şimdi kadınıyla, erkeğiyle bir halkın mücadele verdiği bir biçim almıştır. Gerilla ve serhıldanlardaki büyüme ile artık kadın kitlesel olarak kendi tarihine, geleneksel toplumsal değer yargılarına başkaldırmış ve artık toplumsal kurtuluş mücadelesinin vazgeçilmez öznesi olduğunu ispatlamıştır.

Kürt kadınının bu noktaya gelmesi tek bir örnek değil. Dünyanın pek çok yerinde, her eylemde, her grevde, sokak çatışmalarında erkek ile birlikte kadının da mücadeledeki yerini aldığını görüyoruz. Sistemin emek sömürsüne karşı kendi çalıştığı fabrikalarda, atölyelerde, hastanelerde tek başına dahi olsa kadın artık eyleme girişmekten asla geri durmuyor.

Bu topraklarda geçmişte de dahil son birkaç yılda gerçekleşen işçi sınıfının eylemlerini göz önüne alırsak kadını büyük bir özveri ile bulunduğu her yerde büyük mücadeleler verdiği tanık oluyoruz. Tekel eyleminde, İTT-Ontex eyleminde, Burger King eyleminde, Buca Belediyesi ve Konak işçilerinin eyleminde ve daha sayısız pek çok grevde işçi kadınlar da örgütlü şekilde mücadele vermekten asla çekinmediler, çadır eylemlerinde, polisle olan çatışmalarda en ön safta yer aldılar, biber gazı yediler, polis

Kadının bu uzun soluklu sürece katılması aynı zamanda devrimin sonunu tayin edecektir. Kurtuluşu için en geniş kadın kitlesini örgütlemek ve ayaklandırmak, başta komünist kadınların görevi olmak üzere her komünistin hissetmesi gereken bir sorumluluktur.

copuyla karşılaştılar, gözaltına alındılar... İşçi kadınlar, emekçi kadınlar bu mücadeleye katılırken eşini aşmak, toplumsal baskıları aşmak, önüne çıkartılan her zorluğu aşmak zorunda kaldı ve bunu yapabilmek için büyük bir irade savaşı verdi.

Sorunların üstesinden gelmek için her daim bu irade savaşını vermek zorundayız. Şimdi bile bir genç kızın devrimci mücadeleye atılması, bir erkeğin mücadeleye atılmasından daha zor. Çevre baskısını, aile baskısını bizler üzerimizde daha çok hissediyoruz. Okula gidiş geliş saatlerimiz, ya da çalışıyorsak işe geliş gidişimiz aile tarafından çok sıkı şekilde denetleniyor. Eğer karşılaştığımız bu olayların temelini bu toplum biçimi olduğunu kavramamışsak; ailenin, çevrenin yaptığı baskı giderek bizim kendi dar dünyamıza çekilmemize, içimize kapanmamıza yol açıyor. Bunun sonucunda; artık geleceği için tek başına karar veremeyen, kendine güveni olma-

yan, doğru bulduğu bir şeyi bile savunamayan kişiler oluyoruz. Ama tüm bunlara rağmen tüm dünyada yaşananlar gösteriyor ki kadınları mücadeleden uzak tutmak için bu sorunlar yeterli değil. Çünkü gerçekleşen her devrimde, ayaklanmada ya da isyanda kadınların militan duruşunu görmek mümkün. Kadınların olmadığı tek bir eylem ya da protesto gösterilebilir mi? Mısır'dan, Bahreyn'e, Tunus'tan Şili'ye, Yunanistan'a ve mücadelenin sürdüğü her yerde kadınlar önündeki engelleri bir bir aşarak toplumun köklü bir dönüşümüne ve aydınlanmasına öncülük ettiği gibi, kendi özgürlüğünü de erkek yoldaşları ile birlikte kazanmaktadır. Libya'da gerici-lerin iktidara gelmesi ile yaptıkları ilk işin çok eşliliğin kabulü olması gericiliğin beslediği damarların nereden geçtiğini gösteriyor. Aydınlığın ve sosyalizmin yolu da kadınların daha fazla mücadeleye katılması ve mücadelenin önünde yer almasıyla mümkün olacağı ortadır.

Kadının kurtuluşu, toplumun köklü değişimini gerektirir. Bu ise daha ileri gidecek olan komünist devrim ile mümkün olacaktır. Kadını ezen, sömüren, bin bir türlü yolla baskı altına alan bu ekonomik ve toplumsal koşulları ortadan kaldırmak için devrim gereklidir. Ancak kadınlar büyük kitleler halinde katılmadan da bu devrim gerçekleşmez.

Kadının bu uzun soluklu sürece katılması aynı zamanda devrimin sonunu tayin edecektir. Kurtuluşu için en geniş kadın kitlesini örgütlemek ve ayaklandırmak, başta komünist kadınların görevi olmak üzere her komünistin hissetmesi gereken bir sorumluluktur.

İçinde bulunduğumuz devrimci koşullar önümüze acil olarak şu sorunu koyuyor: Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz. Sosyalizmin ve bunu daha ileri götürmenin başarısı kadının vereceği devrimci mücadeleyle mümkün olacaktır.

MERHABA YOLDAŞLAR

Ben lise üç öğrencisiyim. Öğrenci gençliği “kukla gençlik” olarak değiştirmeye çalışan eğitim sisteme karşı ben ve düşüncemi paylaşan öğrenci gençlik bu çabaya karşı mücadele etmekteyiz. Görmek zorunda kaldıklarımızla öğrenciliğimizi sürdürmekteyiz. Sosyal etkinlikleri bile doğru bulmayan bir sistem var karşımızda. Olması gerektiği gibi değil de olmasını istedikleri gibi öğrencilik hayatımız. Öğrenciler üzerinde yapılan denemeler yani sürekli değişen eğitim sisteminden bahsediyorum. Bizler bu sıralarda gelecekte yapılmasını istedikleri kukla öğrenci ve insan tipinde yetiştiriliyor. Geleceğimizi ancak kaygılarla düşleyebiliyoruz. Gelecek bizim değil devletin elinde olan bir oyuncak haline gelmiştir. Düzenlemeler ve sınırlamalar öyle anlamsız karşımıza çıkıyor ki şaşkınlık duyuyoruz. Okuldaki idareciler ise bu sisteme bağlı kalmalarını öğrencilerin sadece sunulan programa eksiksiz uyulmasını istemekte ve bizlerin hayatımızda öğrencilikten başka okuldan başka bir sorunumuz

olmadığını sürekli vurgulamaktalar. Tabi ki bu düşünce yanlış, bir lise öğrencisi olarak; 15 yaşında öğrencilikten başka sorumlulukları olan okuldan sonra çalışmak zorunda kalan, hasta annesine bakan, annesinin hastalığından dolayı temizlik, yemek yapan ve bunun yanı sıra okumaya da çalışan arkadaşım, hatta arkadaşlarım var. Ve bir ilk okulda uygulanan “ahlak” anlayışından bahsetmek istiyorum. Daha 8-9 yaşlarında olan kardeşlerimize arkadaşlığı ve paylaşmayı öğretmek yerine kız erkek öğrenciler arasında 30 cm bir mesafe uygulamakta, bu uygulamaya anlam bile veremeyen öğrenciler arkadaşlarından uzak durma zorunluluğu hissettiler ve velilerin durumu öğrendiklerinde bu olay basına duyurularak çözümlenmesine çalışıldı. İşte sistem daha eğitime yeni başlayan öğrencilere onlara göre “ahlak” dersi verilmeye başlanmış. Tabi onların anlayışı böyle...

Sarıgazi'den Bir Gy Okuru

İÇ SAVAŞ VE GENÇ KADROLAR

Bütün dünya halkları kapitalizme karşı “%99’uz” diyerek sistemi yok etme amaçlarını ilan ettiler. ABD’de emperyalist-kapitalist dünyanın tam ortasında emekçiler ayağa kalktı. Avrupa halkları, emperyalistleri öyle korkutuyor ki artık teknokrat hükümetler iş başına geçiyor. Bu yüzden faşistler cesaretlendirilmeye, palazlandırılmaya başlandı; sermaye sınıfı krizden çıkışın yolu olarak gördüğü yollardan biri olan savaşa bile girmeye cesaret edemiyor.

Türkiye ve Kürdistan halkları yıllardır derin bir ekonomik ve politik krizle debelenen burjuvaziye sonunun geldiğini hissettirmeye başladı. Karşı devrim ise binlerce devrimciyi tutsak ederek, savaş hazırlıklarına girşerek, karşı-devrimci propagandanın yaygınlaştırılmasıyla vb. pek çok şeyle bizlere karşı nasıl mücadele edeceğini gösteriyor.

Kendini öncü ilan eden onlarca politik hareket, burjuvazinin göz boyamaları, sendikalar içerisinde emeğin iktidarından söz eden sendikacılar... Bu kadar “seçenek(!)” var ama gerçekten emekçi sınıfa yol gösterecek, önderlik edecek hareket hangisidir. Çünkü uzun süredir iç savaş koşullarını ya da iç savaşa yakın koşulları yaşayan Türkiye ve Kürdistan emekçileri ve gençliği, bu süreçten zaferle çıkmak için doğru politik önderlik altında mücadele yürütülmelidir. İşte bu noktada da gençliğe önderlik etmek biz genç Leninistlerin görevidir. Çünkü yaşam boşluk tanımaz.

İç savaş, sınıf savaşının içinden geçmek zorunda olduğu bir evresidir. Sınıfsal ayrımın ve saflaşmanın netleştiği ve mücadelenin keskinleştiği bir evredir. En keskin ve sert mücadelenin sürdüğü bir dönemde genç kadroların nasıl hareket etmesi ve nasıl düşünmesi gerektiği önemli bir sorun olarak kar-

şımızda durmaktadır. Çünkü emekçiler iç savaşa okulundan geçerek mücadeleyi daha ileri noktalara götüreceğini anlar.

Her gün onlarca insanın tutuklandığı, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik en yoğun saldırıların gerçekleştiği bir dönemde genç kadroların karşı-devrime karşı ilk olarak savaşçı bir ruh haline sahip olması gerekir. Devrimci savaş bizleri zafere taşıyacaktır. Elbette bura-

İç savaş, sınıf savaşının içinden geçmek zorunda olduğu bir evresidir. Sınıfsal ayrımın ve saflaşmanın netleştiği ve mücadelenin keskinleştiği bir evredir. En keskin ve sert mücadelenin sürdüğü bir dönemde genç kadroların nasıl hareket etmesi ve nasıl düşünmesi gerektiği önemli bir sorun olarak karşımızda durmaktadır.

da sadece askeri mücadeleden bahsetmiyoruz. Bu işin sadece bir yönü. Savaşçı ruh hali diye nitelendirdiğimiz aslında dinamik, atılgan, inatçı, insiyatif sahibi, tek başına dahi işi sonuna kadar taşıyabilen, cesur, özgüven dolu bir mücadele anlayışına sahip bir ruh halidir. Mücadeleyi sürükleme cüretine sahip olabilmektir. Girişkenliktir. Savaş azmine her geçen gün yükselen bir tempoyla sahip olabilmektir.

Gençlik kadrolarının her seferinde yüksek hedeflerle hareket etmesi, sonuç alıcı eylemlere ve çalışmalara yönelmesi önemlidir.

Politik mücadele sadece pratik aya-

ğı ele almaz. Genç Leninistler devrimin gelecekteki önderleri olacaklarını bilecek kendilerini teorik olarak eğitmeleri, politik öngörüye sahip olmaları, insanları yönlendirebilecek ve yönetebilecek şekilde insanları tanımaları gereklidir. Marksist-Leninist ideolojiyi özümsemeleri ve kendilerini yaşamın entelektüel bilgisiyle olabildiğince eğitmeleri zorunludur. Fakat unutulmaması gereken bugün eğitimin pratiğin içerisinde olacağı ve olmak zorunda olduğudur.

Disiplinli çalışma ve yaşamın her anında tüm insanlara örnek yaratabilecek bir davranış içerisinde olmak da önemlidir. Disiplinin olmadığı yerde ne mücadele ilerler ne de devrime herhangi bir katılım gerçekleşebilir.

Genç Leninistlerin çalışmada fedakar davranacaklarını, tüm işlerin üstesinden gelebileceklerine inanıyoruz. Fakat yoldaşlarımızın mutlaka ve mutlaka kitle ile iş yapabilme ve yeni örgütler oluşturabilme anlayışına sahip olmaları devrimci ayaklanmaların sonucu açısından tayin edicidir.

Genç yoldaşlar, Leninist Gençlik öndündeki tüm sorunları aşacak bir yeteneğe ve hareket kapasitesine sahiptir. Tüm dünya devrimlerinde olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminde de gençliğin mücadelesi belirleyici alanlardan birisi olacaktır. Gençliğin kendisinin mücadeledeki ruh hali ve katılımı devrim zaferi ve geleceği açısından olmazsa olmazdır. Bugüne kadar nasıl Türkiye-Kürdistan gençliği en aktif görevleri üzerine aldıysa bugünden sonra da bu görevlerin gerçekleştirilmesi uğruna savaşmaktan geri durmayacaktır. Burjuvaziye karşı yürütmüş olduğumuz devrimci iç- savaş kazanmadan ne gençlik özgür olabilir ne de sömürü son bulur. Zafer, uğruna kan dökülen birleşik devrimimizin olacaktır

DEVİRİMCİ MÜCADELE VE SEVGİ ANLAYIŞI ÜZERİNE

Gençlik içerisinde yürütülen devrimci çalışma, birçok boyutuyla ele alınmalıdır. Ve bununla beraber şunu da belirtmek gerekir ki gençlik çalışması en zorlu alanlardan biridir. Zira kapitalist sistemin yaydığı çürüme ve yozlaşma, en çok toplumun genç kesimlerini etkiliyor. Gençlik gelecek demektir. Yani gençliğe sahip olursanız geleceğe de sahip olursunuz. Haliyle yozlaşma ve çürümenin bu alanlarda yoğunlaştırılmaya çalışılması geleceğimizin karartılması anlamına geliyor. Kapitalizm, kendi mezar kazıcılarını yaratırken, onları çürütmek için de elinden geleni yapıyor. Bunu toplum içerisinde birçok boyutu ile görebiliyoruz. İnsan ilişkilerinin birçok şekli kapitalizmin yarattığı yabancılaşma ve çürümeden etkileniyor. Komünistlerin çalışması da zorunlu olarak insanlar arasında yaşanan yabancılaşma, yozlaşma ve çürümeden etkileniyor. Bizler, bu sorunun aşk ve sevgi anlayışına etkisi ve örgütlü mücadele boyutunu ele alacağız.

Sevgi ve aşk kavramları insan yaşamının maddi zemininde ortaya çıkan ilişkilene biçimidir. Genel olarak toplumun aşk ve sevgi anlayışı da kapitalist üretimin, üretim ilişkilerinden bağımsız değildir. Çünkü üretim ilişkileri, toplumun ahlak anlayışını ve düşünce yapısını etkilemektedir. Dolayısıyla bu konuya eğilirken bu durumu zorunlu olarak sınıf mücadelesinin içinde ele almalı ve yaklaşımımızı proletarya mücadelesinin zaferine dayandırmalıyız.

Aşk, yaşamın maddi zemininde ortaya çıkmakla birlikte iki insan arasında yaşanan özel bir ilişkidir. Bu ilişki belki de insanların yaşamına yön verecek düzeyde sonuçlara neden olabilmektedir. Kapitalist toplumun içinde olduğu ahlaki ve kültürel yozlaşma gençliği de bu noktada etkilemektedir. Günü birlik yaşanan ilişkiler, belki sadece cinsellik üzerinden yürüyen, insanların birbirini sadece dış pencereden bakarak değerlendirdiği bir ilişki süre-

ci halinde aşk ve sevgi günümüzde. Burada belki de söylenebilecek çok şey var fakat biz bu konuya yaklaşımımızı da işçi sınıfımızın mücadelesi ile birlikte ele almalıyız. Aşk ve sevgi özünde insanlar arası bir ilişkidir. Aşk sevgiden farklı olarak iki insan arasında cinsel ilişkiyi de içerir. Devrimciler ve komünistler açısından sorun toplum devrimci değişimi olduğundan insanlar arasındaki her türlü ilişkide de devrimci olmak zorundadır. Toplumun devrimci değişimi, dönüşümünü önüne hedef koyan devrimciler aksi taktirde tutucu olurlar ve ilerleyen yaşam karşısında geriye düşerek, gericileşirler. Bu nedenle karşılıklı emeğin olmadığı bir ilişki insanların sadece anlık algılanmalarını karşılamaktan başka bir işe yaramaz. Bu yanı sıra hayvani güdülerin karşılanmasından ibarettir. Zaten içinde emek verme isteği olmayan bir duygunun adı sevgi değildir. Karşılıklı saygı, güven ve emeğe dayanan bir ilişkinin sürmediği durumlar sadece insan ilişkilerinin yabancılaşmasına ve çürümesine neden olacaktır. Toplumun, özellikle gençliğin yaşadığı süreç ele alınırsa ne demek istediğimiz rahatlıkla anlaşılır. Bu sürecin önüne belki bireysel örneklerle geçemeyeceğiz. Ama şunu da bilmeliyiz ki devrimciler, komünistler toplumun yeni insanları olmak zorundadır. Ve bizler özellikle de genç devrimciler olarak bizler yaşadığımız dönemin yeni insanları olmak istiyorsak yaşamın her alanında devrimci olanı yaşamak ve yaşatmak zorundayız. Bu Engels'in deyimi ile "*duyguların en soylusu olan*" aşk için fazlasıyla geçerlidir.

Örgütlü Mücadele ve Aşk

Bu yazıyı okuyan pek çok insan şu sözü bilir diye düşünüyoruz; "yaşam boşluk tanımaz." Bu satırları okuyanlar belki bu sözün anlamını kavramış ve kendine göre olumlu ya da olumsuz eleştirel sonuçlar çıkarmış olabilir.

Örgütlü bir mücadele içinde yer alanlar açısından sorunun özü şudur; biz sınıf savaşımının ileri, öncü savaş müfrezesinin savaşçılarıyız. Bu, tüm yaşa-

mımızda, her adımımızda önemli çünkü bilinç olarak ileride yer alan genç bir komünist hem kendi ilişkisini hem de çevresinde yaşanan ilişkileri ele alırken, çevresini etkileyeceğini bilmeli, değiştireceğini bir an olsun akıldan çıkarmamalıdır. Aynı zamanda kendisi de çevresinden etkilenir. Bu karşılıklı ilişki de ilerlemek ve sürekli devrimci kalmak için bizler sınıf mücadelesinin ihtiyaç duyduğu karakteri özümsemek zorundayız.

Örgütlü ve mücadele eden insanlar arasında yaşanan aşk, uğruna mücadele ettiğimiz ve her türlü zorluğa göğüs gerdiğimiz sosyalist toplum ilişkilerinin bu anlamıyla tohumlarını ifade eder. Bu nedenle devrimci ve komünistler açısından sorun sadece bir duyguyu yaşamak değildir. Geleceğin toplumunu ve o toplumun yaşam biçimini bugünden kurmaktır. Kuşkusuz geleceğin toplumu sadece bu duyguların doğru yaşanmasıyla kurulamaz. Geleceğin toplumu burjuvaziye karşı (çünkü bugünün toplumu burjuvazindir) verilecek devrimci bir mücadeleyle kurulabilir. Üstelik bu mücadele her alandadır. Komünistler açısından yıllardır onca zorluğa rağmen sürdürülen ilişkiler işte bu büyük amaca hizmet etmektedir. Bu nedenle gençliğin örnek alması ve geliştirmesi gereken örnekler devrimci ve komünistlerin bugüne kadar büyük bir emekle getirdikleri ve emekçilerin yüreğinde büyük güven duygusunu doğuran ilişkilere.

İnsanlar arasındaki sevgi ve aşk konusu en karmaşık konulardan birisidir. Fakat bu konunun sorunlarının çözümü mücadele lehinde olmalıdır. Genç yoldaşlar açısından tartışılacak pek çok noktası olmasına rağmen konunun mücadeledeki yerini çizmeye çalıştık. Leninist gençlik bunun gibi pek çok olaya yaklaşırken somut durumun somut tahlili ilkesini göz önünde bulundurmalıdır. Bu ilkeyi gözettiği durumda insan olmanın doğal seyri olan aşk da mücadele de birlikte daha üretici olabilir.

KORE DEMOKRATİK HALK CUMHURİYETİ

DEVİRİM TARİHİ-2

EHB, devrimin üç aşamasına karşılık gelen bir programı benimsemiştir. Öncelikle Japonlar yenilgiye uğratılacak ve Kore bağımsızlığına kavuşacaktır. Daha sonra Kore’de sosyalizm ve komünizm inşa edilecek, son olarak da sosyalist ülkelerin ortak savaşımla dünya emperyalizmi yenilgiye uğratılacak, komünizm tüm dünyada hakim olacaktır.

Kim İl Sung, bu programla Çin’in Mançurya bölgesinde bulunan, Jilin kentine gitmiştir. Bu büyük kentte pek çok Koreli devrimci yaşamaktadır. Kim Jong İl, devrimci düşüncelerini kolaylıkla yayabilmeyi umduğu bir Orta Okula kaydolmaya karar vermiş, EHB ismini Anti-Emperyalist Gençlik Birliği ve Kore Genç Komünistler Birliği isimleriyle değiştirmiştir.

Bu dönemde Kim İl Sung’un eylem planı şuydu: Açık ve gizli mücadeleyi bir arada sürdürmek. Genç yoldaşlar yasal kitlesel örgütlerde eğitilecek, bu kişiler mücadeleye katılıp tecrübe kazandıkça gizli çalışan örgütlere katılacak, yeni devrimci kuşak bu örgütlere katılan kadrolar üzerinden oluşturulacaktır.

Bu doğru taktiklerden hareket eden örgüt hızla güçlenmeye başlamış, Anti-Emperyalist Gençlik Birliği ve Kore Genç Komünistler Birliği’nin lider kadroları Temmuz 1930’da Kalun Konferansında toplanmışlardır. Juche fikri, ilk kez bu konferansta formüle edilmiştir. Buna göre devrimde ve devrim sonrasında başrolü halk kitleleri oynayacaktır. Bu konferansta ayrıca, sektör grupların devrimle ilgili görüşleri eleştirilmiştir. Bu gruplara göre devrim ya burjuvazinin mutlak hakimiyeti ile sonuçlanacak bir burjuva-demokratik devrim ya da hiçbir aşama kaydetmeden hızla işçi sınıfını iktidara getirecek bir proleter devrim biçiminde olacaktır. Buna karşı Kim İl Sung devrimin geçmesi gereken aşamaları açık bir biçimde tanımlar:

“Kore Devriminin ilk hedefi Japon emperyalistlerini yenilgiye uğratmak, Kore’nin bağımsızlığını kazanmak, feodal ilişkilere son verecek demokratik bir devrimi gerçekleştirmektir.

Kore devriminin bu hedefleri göz önünde bulundurulduğunda ilk aşamada devrimin karakteri anti-emperyalist, anti-feodal, demokratik olacaktır.” (Tüm eserler, 1. cilt, s. 7)

Başka deyişle bu devrim ne hemen sosyalizmi kurmayı ne de burjuva egemen-

liğini güçlendirmeyi hedeflemektedir. Amaç, sosyalist devrim ve sosyalist inşa koşullarını yaratacak demokratik ve bağımsız bir ülke kurmaktır.

Kim İl Sung, bu konferansta pek çok mücadele biçimini bir arada yürütmek gerektiğini belirtirken, silahlı mücadeleye özellikle vurgu yapmaktadır. Emperyalizmin doğası gereği şiddet kullanmak durumunda olduğunu belirten Kim İl Sung, buna karşı ancak silahlı güçlerle mücadele edilebileceğini ifade etmektedir. Bu ilkenin günümüzde de terk edilmediğini görmekteyiz.

Böylece 6 Haziran 1930’da Japon emperyalistlerine karşı gerilla savaşı vermek üzere Kore Devrimci Ordusu (KDO) kurulmuştur. Gerilla birliklerinin yanısıra kitleler içinde ajitasyon yaparak onları bilinçlendirecek birimler de oluşturulmuştur.

Gerilla savaşının merkez üssü olarak Mançurya’nın güneyindeki Tuman Nehri seçilmiştir. Japonya’nın Mançurya bölgesini tamamen denetleyecek kadar etkin olmaması, bölge nüfusunun önemli kesiminin Japon vahşetinden kaçan Korelilerden oluşması ve arazi şartlarının gerilla savaşına uygun olması bu bölgeyi gerilla savaşı yapmak için ideal bir yer haline getirmiştir.

Bununla birlikte Eylül ayında Japonya Çin ve Asya’yı işgal edebilmek için Mançurya’yı işgal etmiştir. Böylece Kim İl Sung gerilla faaliyetinin yoğunlaştırılması emrini vermiş, 25 Nisan 1932 yılında Anti-Japon Halk Gerilla Ordusu (AHGO) kurulmuştur. 25 Nisan günümüz Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti’nde Ordu Günü olarak kutlanmaktadır.

AHGO’ya eş zamanlı olarak, kurtarılmış bölgelerde Devrimci Halk Hükümetleri yönetimi kurulmuştur. Bu hükümet Japon yanlısı hainler ve feodal gericiler üzerinde halk diktatörlüğü uygulamış, topraklar halka dağıtılmış, asgari ücret ve sekiz saatlik iş günü, kadın-erkek eşitliği kabul edilmiş, zorunlu eğitim uygulamaya konmuş ve ücretsiz sağlık hizmetleri verilmiştir.

Mart 1934’te AHGO, tek bir yönetici organ halinde birleştirilerek ismi Kore Halk Devrimci Ordusu olarak değiştirilmiştir. Kim İl Sung isminin bir destan kahramanı gibi halk arasında dolaşmaya başlaması bu döneme rastlar.

1935 yılında Moskova’da Georgi Di-

mitrov Genel Sekreterliğinde toplanan Yedinci Komintern Kongresi’nde bütün Komünistlerin merkezi hedefinin faşizme karşı birleşik cephenin oluşturulması ve güçlendirilmesi olduğu kararı alınmıştır.

Kim İl Sung, bu karar çerçevesinde Birleşik Cephe oluşturma çalışmalarına hız vermiş, bu amaçla 5 Mayıs 1936’da Anavatanın Kurtarılması Birliği’ni (AKB) kurmuştur. Bu birlik ciddi bir başarı göstererek Kore Halk Devrimci Ordusu ile kitleler arasındaki bağı sıkılaştırmıştır.

Haziran 1937’de Kim İl Sung’un liderlik ettiği Pochonbo saldırısının bu dönemde verilen silahlı mücadelede önemli bir yeri vardır. Gerillalarca yapılan ani baskınla emperyalist güçler kentte vurulmuş, düşmana önemli kayıplar verdirilmiştir. Kim İl Sung bu saldırıdan sonra, Kore ve Japonya’nın bir olmadığını, Kore halkının kendi dilini konuşmak istediğinin, Kore halkının Japonya’nın Çin’e yönelik saldırısına katılmayacağını kanıtlandığını söylemiştir.

Gerillanın 1938 sonu ve 1939 başında eksi kırk derecede yaptığı yüz gün süren Çetin Yürüyüş, Kore halkının Japon emperyalistlere karşı verdiği mücadelenin en önemli anlarından biridir. Sayısız kahramanlık örneklerine sahne olan bu yürüyüş Japon ordusunun manevralarını boşa çıkarmış, halkla bütünleşmiş gerillanın yenilgiye uğratılamayacağını kanıtlamıştır. Bugün Kore’de yaygın olarak tekrar edilen şu slogan bu günlerde verilen mücadeleye gönderme yapmaktadır: “Anti-Japon gerillalar gibi yaşayalım, üretelim ve çalışalım.”

İkinci Dünya Savaşı yayılınca, 1940 yılında Sovyetler Birliği iki cephede birden savaşmamak için Japonya ile Tarafsızlık Anlaşması imzalamıştır. Bu anlaşmadan sonra Komintern Mançurya’daki gerilla birliklerinin küçültülmesi kararı alınmıştır. Bu karar iki bakımdan zorunludur: Almanya ile savaşan Sovyetler Birliği’nin iki cephede birden savaşmasını engellemenin gerekliliği ve küçük gerilla gruplarının düşman cephesinde büyük gruplara göre daha kolay hareket edebilmesi.

Sovyetler Birliği Almanya’yı yenilgiye uğrattıktan sonra 9 Ağustos 1945’te Japonya’ya savaş ilan etti. Aynı gün içinde Kim İl Sung Kore Halk Devrimci Ordusuna son çarpışma için hazır olmaları emrini verdi. Kızıl Ordu birlikleriyle omuz omuza çarpışan Kore Halk Devrimci Ordusu 15 Ağustos 1945’te Japon emperyalistlerini

yenilgiye uğrattılar.

Kore'de Sosyalizmin İnşası

Elli yıl önce ABD Hava Kuvvetleri'nin yaptığı acımasız bombardımandan hemen sonra Pyongyang'a gidenler bu kentin bugünkü halini gördüklerinde çok şaşırırmaktadırlar. Bugün Pyongyang dünyadaki en modern kentlerden biridir.

Bununla birlikte özellikle SSCB'nin çözümlüşünden sonra artan ABD baskısı karşısında büyük askeri harcamalar yapıldığını hatırlarsak Kore halkının sosyalizmi inşa etmek için ne kadar büyük özverilerde bulunduğunu daha iyi anlarız.

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin bu şartlarda bile sosyalizmi koruyabilmesinin en önemli nedeni diğer sosyalist ülkeleri bire bir kopya etmekten kaçınmalarıdır. Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin en önemli politikası kolaycılığı reddetmesi, ülkenin öncelikle kendi gücüne dayanmasıdır.

Japonya Kore'yi işgal ettiğinde ülke geri kalmış, kapitalizmin pek gelişmediği bir ülkeydi.

Sınai gelişim Japonların tekelindeydi. Ülke kaynakları Japon savaş makinesini beslemekten başka bir yere harcanmıyordu. Böylesine geri koşullarda herhangi bir ülkenin modelini bire bir taklit etmek, örneğin bu gelişmemiş aşamada Sovyetler biçiminde örgütlenmeye çalışmak, büyük bir hata olurdu. Parti içerisinde bir kesim ülkenin içinde bulunduğu koşullara bakmadan hemen Sovyetler biçimindeki örgütlenmeye geçilmesini savundular. Bir başka kesim ise bu yarı-feodal, sömürge ülkenin sosyalizme geçmeden önce kapitalizmi geliştirmek için bir burjuva cumhuriyeti kurulması gerektiğini savunuyordu. Kim İl Sung bu dönemde hem sağdan hem de "soldan" gelen bu sapmalara karşı mücadele ederek sosyalizme giden yolun Devrimci Halk Hükümetlerinden geçtiğini söyledi:

"Bizim istediğimiz demokrasi batılı kapitalist ülkelerin demokrasısından temelde ayrılır; ama bizim istediğimiz demokrasi sosyalist bir ülkenin körü körüne kopya edilmesinden ibaret de değildir. Otuz altı yıllık Japon işgalinden henüz kurtulmuş ülkemizde yukarıdaki iki yoldan birini seçseydik büyük bir hata yapmış olurduk. Bizim demokrasimiz anti-emperyalist, anti-feodal demokratik devrim aşamasındaki Kore gerçeğine en uygun demokrasi biçimidir." (Bütün Eserleri, 1. cilt, sayfa 257).

İlk hedef, sosyalizme geçişe uygun koşullara sahip zengin, güçlü ve bağımsız bir toplum yaratmaktır.

ABD birlikleri Eylül 1945'te Japonya'nın koşulsuz olarak teslim olmasından sonra Kore'nin güneyini işgal ettikten sonra, yukarıda anlattığımız yönetim biçimini uygulayacak olan Kuzey Kore Geçici Halk Komitesi kuruldu.

Bu yapı, zaten kurulmuş bulunan yerel halk komiteleri ile pek çok demokratik politik parti ve toplumsal örgütlerin birleşmesinden oluşmaktaydı. Bu yapıların tümü işçi sınıfının önderliğinde kurulmuş işçiköylü ittifakına dayanan ulusal birleşik cephenin üyeleri idi.

Kim İl Sung'un önerisiyle Kuzey Kore Geçici Halk Komitesi'nde görüşülen ilk konu Kore'de bir kalem fabrikasının kurulmasıydı. Bu öneri, Kim İl Sung'un modern ve tamamıyla bağımsız bir ülkenin cahil bir halkla değil, eğitilmiş bir halkla kurulabileceğine dair düşüncesini yansıtmaktadır.

Bağımsızlığını kazanmadan önce Kore'de hiç üniversite yoktu. 1 Ekim 1946'da feodal bağlardan kurtulan köylülerin bağışladıkları pirinçle kurulan Kim İl Sung üniversitesi ile Kore'de ilk üniversite kurulmuş oldu. Bununla birlikte halk düzenlenen "cehalet karşıtı kampanyalara" karşın ilk zamanlarda okuma yazmanın önemini kavrayamamıştır. Ancak Li Gye San Hareketi kurulduktan sonra kitleler bu harekete katılmıştır.

Li Gye San eşini yitirmiş, yıllarca sefalet içinde yaşamış, devrimden sonra kendi toprağına sahip olmuş bir köylü kadındır. Toprağına sahip olduktan sonra Kim İl Sung'a duyduğu şükranı belirtmek için Pyongyang'a gelmiş ve kendi ürettiği

buğday ve patatesi bizzat Kim İl Sung'a vermek istemiştir. 3 Ağustos 1947'de Kim İl Sung onu kabul etmiştir. Kabul sırasında köylü kadına şunu sormuştur: "Gazete okuyor musun?" Kadının yanıtı olumsuzdur. Köylerinde bir okul açıldığı halde okumanın önemini kavramadığı için kaydolmamıştır. Bunun üzerine Kim İl Sung ona okuma yazma öğrendiği taktirde devlet yönetimine bile katılabileceğini söylemiş, üç ay içinde okuma yazma öğrenip kendisine bir mektup yazmasını istemiştir. Gerçekten de üç ay sonra kadın okuma yazma öğrenip Kim İl Sung'a bir mektup göndermiştir. Mektup köylü kitlelerinin bulunduğu bir mitingde okunmuş, cehalete karşı Li Gye San kampanyası düzenlenmiştir. Bütün ülke okuma yazma öğrenmek için seferber olmuş, Aralık 1947 – Mart 1948 arasında iki milyondan fazla kişi okuma yazma öğrenmiştir. Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti herkesin okuma yazma bildiği ilk Asya ülkesi olmuştur.

Bağımsızlık elde edildiğinde ülke nüfusunun önemli bölümünü köylüler oluşturmaktadır. Yirmi gün içinde tüm toprak sahiplerinin toprakları köylüler arasında paylaştırılmıştır. 1946 yılının sonuna gelindiğinde yabancılara ait ağır sanayi kuruluşları ulusallaştırılmış, demokratik reform dönemi tamamlanmıştır.

1946 yılının Ağustos ayında Kore İşçi Partisi kurulmuştur.

Japon işgaline karşı savaştan doğan sağlam yapı sayesinde demokratik devrim hızla tamamlanmış, öncü parti kurulmuştur. 1947 yılının başından itibaren planlı ve

bağımsız ulusal ekonomi temelinde sosyalist devrim, sosyalist inşa aşamasına geçilmiştir. Geçici Halk Komitesi, Halk Komitesine dönüştürülmüş, bu organ sosyalizme geçişten sorumlu hükümet kurumu haline gelmiştir.

1947-1948 yılları için yapılan bir yıllık plan sayesinde bir zamanlar kalem bile üretemeyen Kore, elektrik motoru bile üretir hale gelmiştir. 1948 yılında Kore yapımı ilk traktör ve gemiler üretilmiştir.

ABD emperyalizminin her türlü komplosuna karşın, 25 Ağustos 1948 yılında hem güney hem de kuzey bölgelerinde yapılan genel seçimlerde Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti tüm Kore halkını temsil eden tek meşru devlet organı olarak kabul edilmiştir.

Bununla birlikte ABD ve onun Kore içindeki işbirlikçileri bunu içlerine sindirememiş, Haziran 1950'de yeni doğmuş sosyalist devlete savaş ilan etmişlerdir. Kore halkı tarafından kısa zaman içinde üretilen onca değer ABD emperyalizmi ve Türkiye de dahil olmak üzere onun maşaları tarafından hayvanca yok edilmiştir.

Ama Kore halkı direnmiş, Anavatanın Özgürlüğü Savaşını kazanmıştır

Bununla birlikte Kore ikiye bölünmüş, yıkılmış bir ülke haline gelmiştir. ABD yöneticileri, Kore'nin yüz yılda bile toparlanamayacağını söylemişlerdir. Hatta bazı sosyalist uzmanlar Pyongyang kenti tamamen yıkıldığı için aynı isimde başka bir kentin başka bir bölgede kurulması önerisinde bulunmuşlardır.

Ne var ki iki emperyalist ülkeyi dize getiren Kim İl Sung ve yoldaşları ülkenin yeniden inşa gibi zor bir görevden kaçmayacaklardır. Kim İl Sung, ateşkes anlaşması imzalandıktan bir gün sonra, fabrikaları gezmeye başlamış, işçilere ülkeyi yeniden kurmanın mümkün olduğunu anlatmıştır. Böylece ağır sanayi öncelik veren bu arada hafif sanayi ve tarımı aynı anda geliştiren bir model uygulanmaya başlanmış, tarımda kolektivizasyona hız verilmiştir. Savaş öncesi demokratik dönüşüm döneminde toprak sahiplerinden alınarak köylülere dağıtılan toprakların kolektif bir üretim tarzında işlenmesi için acele edilmemişti. Bununla birlikte savaştan sonra savaş yıkımlarının köylülerin durumunu e-

şit düzeye çekmesinden de faydalanılarak hızla (beş yılda) kolektivizasyona gidilmiştir.

Savaştan zarar görmüş burjuvaziye gelince, onlara karşı şiddet uygulamak yerine bunlara önce devlet kontrolünde ortak iş yapan şirketler kurdurtulmuş, daha sonra kademeli olarak bu şirketlere el konulmuştur.

Böylece Ağustos 1958'de sosyalist dönüşüm tamamıyla gerçekleştirilmiştir.

Bu dönemde SSCB'deki "destalini-

zasyon" sürecine umut bağlayan bazı revizyonistler Kore bölünmüş haldeyken ve savaş tehlikesi henüz geçmemişken Kore'de sosyalizm inşasına devam etmenin mantıklı olmadığı görüşünü öne sürmüşlerdir. Kim İl Sung ise 1955 yılında yaptığı konuşmalarda bu görüşe karşı çıkmış, Kore'de sosyalist inşaya hızla devam etmenin sadece halkın yaşam standardını yükseltmek için değil, aynı zamanda güneydeki devrimci harekete destek olacak güçlü bir merkezin oluşturulması için zorunlu olduğunu göstermiştir.

Bu konuşmalardan sonra parti içerisindeki ideolojik mücadele kızışmış, İşçi Partisi içinde fraksiyon yaratmaya çalışan ve revizyonistlerden destek alan unsurlar parti liderliğine ve devlete karşı komplo yapmaya girişmişlerdir. Bununla birlikte bu komplolar açığa çıkarılmış, komployu yap-

maya girişenler teşhir edilmiştir. Parti içindeki bu mücadele hemen sona ermemiş, fraksiyoncu güçler partiye büyük zarar vermişlerdir. Bu güçler ancak büyük çabalar sonucunda partiden temizlenebilmiştir.

Kim İl Sung, sosyalizmin temellerini sağlamlaştırmak için üç cephede birden savaşmak gerektiğini belirtmiştir: ideoloji, teknoloji ve kültür. Teknolojiden kastedilen kapitalizmin boyunduruğundan kurtulmuş olan halkın yaşam standardını yükseltme çabasıdır. Kültür alanında veri-

len mücadele ise halkın eğitim seviyesini yükseltip teknoloji cephesindeki başarıyı güvence altına almak için verilmektedir. İdeoloji cephesi ise toplumun devrimci geleneklere bağlı kalması ve Komünizm davası için mücadele etmesi için açılmıştır.

Sosyalizme geçişin kapitalizmden kalma geri fikirlerden bir anda kurtulmak anlamına gelmediğini belirten Kim Jong İl ideolojik mücadelenin diğer iki cephede verilen mücadeleden daha önemli olduğunu görüşündedir. Sosyalizmde kol ve kafa emeği arasındaki, köy ve kent arasındaki farkların tamamen ortadan kalkmaması, eski üretim biçimini özleyenlerin ve emperyalist ajanların varlığı, Kore yarımadasında ABD'nin asker bulundurması gibi nedenlere bir de

bağımsızlık savaşlarını, sosyalizmi kurmak için verilen büyük mücadeleyi görmemiş yeni kuşakların meydana gelmesi ile birleşince ideolojik cephede verilen mücadele teknik ve kültürel alanda verilen mücadeleyi belirleyen temel bir unsur haline gelmektedir.

Tam da bu noktada Kore'nin bu üç alanda verdiği mücadeleye örnek teşkil edebilecek üç hareketi hatırlayabiliriz: Chollima Hareketi, Chongsan-ri Ruhü ve Yöntemi, Taeon Çalışma Sistemi.

Chollima Hareketi, 1953 Anavatanın Kurtuluş Savaşından üç yıl sonra, Pyongyang yakınlarındaki Kangson Çelik fabrikasında çalışan işçilerin arasında başlamıştır. Bu sıralarda ülke savaşın yaralarını hızla sarmaya başlamış, içerideki revizyonist politikalar yenilgiye uğratılmıştır. Kim İl Sung Kangson Çelik fabrikasını ziyaret etmiş, işçilere 80.000 değil de 90.000

ton çelik ürettikleri takdirde ülkeye ne kadar büyük faydaları dokunmuş olacağını anlatmıştır. Bu çağrıya uyan işçiler olağanüstü bir çalışma azmiyle 120.000 ton çelik üretmişlerdir.

Kangson Çelik fabrikasındaki bu olağanüstü çalışma örneği bir kıvılcım işlevi görmüş, tüm ülkeye yayılmıştır. Böylece sınaî üretimde yüzde 144, tarımsal üretimde ise yüzde 112 artış meydana gelmiştir. Chollima, Kore mitolojisinde büyük bir hızla yol alan kanatlı bir attır.

Kore yüz yılda toparlanamaz diyen Amerikan emperyalistlerinin tahminlerinin aksine daha 1960 yılında Kore'deki sınaî üretim ulusal ekonominin yüzde 71'ini oluşturmuş durumdadır. ABD'nin Vietnam'a saldırmasıyla ulusal savunmaya daha fazla kaynak ayırma ihtiyacı doğmuş olsa da 1957-1970 yılları arasında sınaî üretim yılda ortalama yüzde 19.1 oranında artmıştır.

Chollima hareketi ile konut sorunu da çözülmüş, her on dört dakikada bir ev inşa edilmiştir.

Bu dönemde Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni ziyaret eden önde gelen İngiliz iktisatçı Joan Robinson şahit olduğu bu gelişmeler karşısında duyduğu şaşkınlığı "ekonomide Kore mucizesi" sözleriyle ifade etmiştir. Bu terim daha sonra çalışan kitlelerin sömürülmesine ve yoksullaşmasına dayalı bir kalkınma modeli izleyen Güney Kore'ye maledilmiştir.

Chongsan-ri Ruhu ve Yöntemi ise tarım alanında başlayan bir idari yapıya verilen isimdir. Burada kitleler ve parti arasındaki çalışma uyumuna çok güzel bir örnek görürüz. Parti görevlileri fabrikalara gider, çalışmalarını bizzat takip eder, gördükleri eksiklikleri tamamlar, işçilerle beraber üretimi artırmak, çalışma koşullarını iyileştirmek için fikir alışverişinde bulunurlar.

Sosyalist devrim Ağustos 1958'de tamamlanmış olsa da fabrikaların idaresinde hala bazı eski yöntemlerin uygulandığı görülmekteydi. Fabrikaların idaresi çoğunlukla tek kişinin sorumluluğundaydı. Böyle bir yönetim altında işçilerin kolektif yaratıcılığı ortaya çıkmıyordu. Ayrıca böyle bir sistem keyfiliğe, öznelciliğe, bürokratik yozlaşmaya açıktı. Kim İl Sung "sosyalizmin kapitalist yöntemlerle kurulamayacağını" söyleyerek bu durumu eleştirmiştir.

Bu yapıyı değiştirdikten sonra Kim İl Sung, Aralık 1961'de Taean Ağır Makine Fabrikasında on gün boyunca kalarak Taean Çalışma Sistemini yaratmıştır.

Buna göre işlerin tüm idaresi fabrika parti komitesinin kolektif liderliği tarafından üstleniliyordu. Bu uygulama daha son-

ra tüm ülkeye yayılmıştır. Böylece gerek tarım gerekse çalışma idaresi alanında sosyalist yapılar oluşturulmuştur.

Chollima Hareketi, Chongsan-ri Ruhu ve Yöntemi, Taean Çalışma Sistemini kısaca özetlediğimizde Kim İl Sung'un kişisel gayretinin önemi hemen fark edilmektedir. Emperyalistlerin iddialarının aksine bu bir "kişi kültürü" değil, Kim İl Sung'un çalışma yöntemidir. Yukarıda da gördüğümüz gibi Kim İl Sung sık sık fabrika denetimlerine gitmektedir. Buralarda bazı bürokratların yaptıkları gibi üstünkörü incelemeler sonucunda birtakım soyut, genel önerilerde bulunmamış, gittiği her fabrikada uzun süre kalmış, dikkatli bir incelemeden sonra üretimi, işçiler arasındaki dayanışmayı artıracak, işçilerin yaşam koşullarını iyileştirecek talimatlar vermiştir. Her türlü bürokratinin ve öznelciliğin önüne geçmek için işçilerle tartışmış, onlardan öğrenmiş ve kendi önerilerini getirmiştir. Kim İl Sung sadece 1961-1970 yılları arasında fabrikalara 1700 kez denetim ziyareti yapmıştır.

Kim İl Sung tüm ömrünü halkın daha iyi bir yaşam sürmesi için çalışmaya adanmıştı ki Kore halkı onu "babaları" olarak nitelemektedirler. Bunu yapmaya zorlandıkları için değil.

Gerçekten de Kore, Sovyetler Birliğinin çökmesinden sonraki dönemde yaşanan sıkıntılar yaşanmadan önce yiyecek, konut, giyim, işsizlik, eğitim ve sağlık alanındaki tüm sorunları çözmüştür. Bugün Kore Demokra-

tik Halk Cumhuriyeti'nde bir santimetreka-re toprağı bile boş bırakmayarak tüm ambar-go ve baskılara rağmen kahramanca ölüm kalım savaşı vermektedir.

1946 yılında ülkede kişi başına 14 santimetre tekstil ürünü üretilirken bu rakam 1980'de 50 metreye, 1993 yılında 76 metreye çıkmıştır.

1961-1969 yılları arasında 800.000 konut yapılmıştır. Bugün ülkenin kentleri ve köyleri kültür merkezleri, tiyatrolar, çocuk evleri, okullar, kütüphanelerle doludur.

1956 yılında ilkokul, 1958 yılında ortaokul, 1975 yılında ise lise zorunlu hale gelmiştir. Hedef, herkesin üniversite okumasını sağlamak ve böylece kol ve kafa emeği farkını kaldırmaktır. Bugün Kore'de okumak isteyen herkes ücretsiz olarak eğitim görmektedir.

İşsizlik yoktur. İş kazası nedeniyle çalışamayacak durumda olanlara kaza geçirmeden önce aldıkları ücretlerinin yarısı ödenmeye devam eder.

Sağlık hizmetleri ücretsizdir. 10.000 kişiye 27 doktor düşer. Günümüzde, Küba dışında hiçbir ülke vatandaşlarına Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti kadar iyi sağlık ücreti vermemektedir. Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti günümüzde sosyalizmin kalelerinden biridir.

[Keith Bennet'in Korea: Pioneer of Communism adlı kitabının Stalin Arşivi çeviri birimi tarafından yapılan özet-çevirisidir. (Ekim 2006)]

DEVİRİM İÇİN Ö

İnsanlık bir sıçramanın eşiğinde! İleri gitmek ya da yok olmak. Emperyalist sistem şaşkın ördek misali oradan oraya koşturuyor. Davos'ta Dünya Ekonomi Forumu'nda kapitalistler toplumsal adalet çağrısında bulunuyorlar. Tarihin akışı diyalektiğe uygun bir biçimde sürüp gitmektedir. Sosyalizmin zaferi, halkların özgürlük bayramı her geçen gün daha da yaklaşıyor.

Emperyalist-kapitalist dünya, Sovyetler Birliği'nin geri düşüşü sırasında ne umutlanmamıştı oysaki. Evet, başarabiliriz! Neden olmasın ki şu kahrolası "komünist bela" sona erebilirdi. Fakat olmadı, insanlığın tarihsel ilerleyişi, artık yeni bir çağın kapısının açıldığını ilan ediyor. 21. yy sosyalizmin ve dünya işçilerinin, emekçilerinin olacak.

Dünya halkları özgürlüğe bu kadar yaklaşmışsa, kapitalistlerin ölüm marşı çalmaya başlamış demektir ve bu marşı kapitalistler asla sadece seyretmedi ve seyretmeyecektir.

Türkiye ve Kürdistan haklarının devrim yürüyüşünün son bir yılı bile bu gerçekliği bizlere gösteriyor. Faşist devlet, daha yakın bir zamanda Roboski katliamıyla neleri göze alabileceğini açıkça ilan etti. Roboski katliamıyla ilgili geri adım atmaları, soruşturmalar açmaları bu gerçekliği asla değiştirmeyecektir. Zira gençliğe ve emekçilere, Kürt halkına dönük saldırılara bakmak bile burjuvazinin ikiyüzlülüğünü görmeye yeter.

Türkiye tekelleci sermaye sınıfı, yaşadığı derin ekonomik-siyasi krizden ve çöküşten çıkış yolu olarak iplerini emperyalizme teslim etmeye karar verdi. Başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere emperyalistlerin isteklerini açıkça kabul ederek, emperyalizmin bölgedeki ileri karakolu olma misyonunu "korkusuzca(!)" üstlendi. Suriye'ye yönelik tehditler, bölgesel güç olma iddiaları vs. ile emperyalizmin ileri karakolu olmayı kabul eden sermaye sınıfı ve onun devleti; bu isteklerin yerine getirilmesi için Suriye devletine karşı Suriye muhalefetini destekleme, silahlandırma ve örgütlendirme çabalarının yanı sıra, müdahale için hazırlık yapmaya başladı, bunun maddi temellerini yerine getirme telaşı içindeler. Dış savaşın başlaması, dış arenada sermaye sınıfına neler katar bilemeyiz ama halkların yükselen birleşik devrimini engellemek için bir fırsat olarak kullanılacağı kesindir. Dış savaşın bu yönü bizim açımızdan ele alınması gereken yönlerden sadece biridir. Dış savaş anları bir

boyutuyla çelişkileri keskinleştirmesi anlamında devrim için büyük bir olanaktır. Fakat aynı zamanda tekelleci sermaye devleti için de devrimi en yoğun saldırılarla bastırmanın, "ulusal birlik ve savaş" bahanesiyle şovenizmi ve gericiliği yaymanın, devrimi kanla boğmanın bir olanağını da yaratacaktır. En yoğun baskı ve terör ortamı, emekçi sınıfların en yaygın sömürüsü ve ezilen halkların-işçi sınıfının soyulması ve buna karşı tepki oluşturabilecek her türlü örgütlülüğün yok edilmesine olanak tanıyacaktır. Dış savaş, emekçi halklar için en derin acılardan başka bir şey olmayacaktır.

Aynı zamanda gençlik açısınan ise doğrudan savaşa sürülme ve hayallerin süngü uçlarında delik deşik olması demektir. Gençliğin militarizme karşı mücadeleyi büyütmesi gerekir. Bu sadece faşist devlete karşı verilecek bir mücadele değildir aynı zamanda kapitalist dünyanın kirli planları içerisinde kan ve acı ile ölüme yollanan halkların ortak mücadelesini de ifade eder. Yani enternasyonalizmi! Dimitrov'un "gençliğe sahip olan orduya sahiptir" sözü bu mücadelelenin ana hedef kitlesini gösterdiği gibi, devrimin de dayanacağı motor gücün gençlik olduğunu ifade ediyor.

Sermaye sınıfının ve faşist devletin halklara, gençliğe yönelik tek tehdidi, dış savaş olmayacaktır. İşçi sınıfı ve emekçilere, gençliğe yönelik ciddi ekonomik ve sosyal saldırılar da burjuvazinin kurtuluş çarelerinden biridir. Git gide daha derin bir krize batan ve freni patlamış bir arabayla yokuş aşağı çıkmaz sokağa tam gaz girmiş haldeki sermaye, bu yıkımın ve yok oluşun önüne geçebilmenin yolunu emeğin sömürüsünü sonuna kadar vardırılmakta ve emekçilerin ellerindeki tüm her şeyi ele geçirmekte, yani onları soyup soğana çevirmekte görüyor. Emekçi sınıflara yönelik kıdem tazminatının kaldırılması, Genel Sağlık Sigortası'ndaki düzenlemeler, emekçilerin ellerindeki son hak kırıntılarına yönelik saldırılar halk kitlelerinin sefaletini yaygınlaştıracak tarzdaki bu düzenlemeler emekçi halkları hızla bir yıkıma götürecektir. Tabi bu saldırıların tek sonucu değil devamında ayaklanmaları gündeme getirmesi an meselesidir. Bunun benzeri Romanya'da denendi ve halkın şiddetli bir karşı koyuşuyla karşılaştı. İşten atmaların yaygınlaşacağı, insanların hastane kapılarından prim borcu vs. gerekçelerle geri çevrileceği bir süreç başlıyor.

Kürt halkının özgürlük mücadelesi de tekelleci sermaye sınıfının baş belası olarak karşısında duruyor. Kitlesele tutuklamaların ve faşist terörün yaşandığı Kürdistan'da, Kürt halkına yönelik yeni bir katliam gerçekleşti. Roboski katliamı; her geçen gün artan kitlesele tutuklamalar ve faşist baskılar da devrimin en örgütlü ve dinamik ayağını yok etme amacını taşıyor. Faşist devletin baskıları ve saldırıları her gün yeni bir biçimde devam ediyor.

"Genç savaşçılar örgütlerimizin na daha cesaretle, geniş ölçüde ve h an bile gecikmeksizin, yüzlerce yeni abartmıyorum. Hiç kimse böyle ger ması için 'geç kalındı' demesin. H lunmamıştır. Kanunların verdiği kullandığımız özgürlüğü parti örgü mak ve güçlendirmek için kullanı ğunluk taraftarlarının açıklanması edilen 'örgütlerin' sloganı şimdi de ni örgütler kurmakta cesur bir inisi alardan asılsız diye vazgeçmek zorun şekillerde ve komitelerde toplantılar de durursak, sadece kendi yeteneks

Tüm bu süreçte ise özellikle üniversite-lerde yaşanan faşist saldırılar, gençliğin devrimci dinamizmini kırma, yaklaşan devrimde gençliği örgütsüz halde bırakmanın ve üniversiteleri karşı-devrimci bir havaya sokmanın çabası. Son dönemlerde yaşanan halk devrimlerinde gençliğin atılımı göstermiştir ki gençliği yıldırma, etkisiz hale getirebilmek sermaye sınıfı için önemli bir avantaj sağlayacaktır. Ama bunu başaramayacaklar.

Yaşanan tüm bu süreç aslında yükselen birleşik devrimimizin yarattığı sonuçlardır. Sermaye sınıfı saldırıyor çünkü başka bir şekilde devrimi engelleyemeyeceğini düşünüyor. Katliamlar gerçekleştiriyor çünkü halklara artık başka hiçbir yol geri adım atıramaz diye düşünüyor. Halklara yönelik tüm saldırılar faşizmin ve sermayenin aslında güçlü olduğunun değil aksine devrimin

ÖZGÜTLENELİM

ne kadar ileri bir aşamaya vardığının göstergesidir. Karşı-devrimin gelişmişlik düzeyi aslında onun boy ölçüştüğü devrimin gelişkinlik düzeyini gösterir. Her devrim kendi karşı devrimini örgütler.

Bu kavga tekelci sermaye sınıfı için bir ölüm kalım savaşıdır. Dünya emperyalizminin kalbi ABD’de bile halklar ayağa kalkmışken bizim için devrim artık tamamen güncel ve pratik bir meseledir. Artık ne yapacağımızı bile, pratiğin ateşten sınavı içinde

... tümünün ve her çeşidinin saflarını hızla alınmalıdır. Amacımız için, bir örgüt kurulmalıdır. Evet, yüzlerce; geniş örgütsel bir çalışmanın ele alınmayır, örgütlenmek için asla geç kalınmaz. Özgürlüğü ve kanunlara rağmen devrimlerin her çeşidinin sayısını arttırmalıyız.(.....) İkinci Kongre’de Çoğunluğu istedikleri, tam anlamıyla formüle edilmiş hâlde uygulamaya konulmalıdır. Yeni inisiyatif göstermezsek, öncü rolü iddialarında kalacağız. Ulaşılmış sınırlarda, devrimin ve çevrelerin sınırlarında acz içinde çaresizliğimizi kanıtlamış oluruz.”*

bulmak ve yerine getirmek zamanıdır

Genç Leninistler Ne Yapmalı ve Politik Mücadele Hattını Hangi Hedeflere Göre Belirlemelidir?

Devrimci gençliğin ve halk kitlelerinin böylesine devrimci koşullarda sahiplenmesi ve uygulaması gereken temel şiarlar olmalıdır. Net ve açık olarak anlaşılabilen bu şiarların en başında işçi sınıfı ve emekçilerin politik iktidar sorununa vurgu yapan “Bütün iktidar emeğin olacak” şiarıdır. Emeğin iktidarı gerçekleşmeden emekçi sınıfların ve halkların hiçbir kazanımları güvence altında değildir. Kapitalizm yıkılmadıkça ve emeğin iktidarı kurulmadıkça halklar asla özgürlük yüzü görmeyecektir. Avrupa “sosyal” devletleri bunun göstergesidir. Halklar tüm sosyal ve ekonomik hakları için aktif bir mücadeleye atılmak zorunda kaldılar. İktidarı elinde tuttuğu sürece burjuvazi, emekçile-

re saldırmaya devam edecektir.

Türkiye ve Kürdistan halklarını ilgilendiren en can yakıcı sorunlardan biri de Kürt ulusal sorunudur. Kürt halkının özgürlük mücadelesi Birleşik devrimimiz için en temel konulardan biridir. İki halkın gerçek anlamdaki kardeşliği ve birlikteliği ancak iki halkın ortak mücadelesiyle gelecektir. Türk emekçi sınıflarının ve gençliğinin Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını şartsız koşulsuz kabul etmesi ve bu uğurda mücadele etmesi olmazsa olmazdır. Eğer ezen ulus devrimcileri bu şiarı kabullenmezse iki halkın yan yana yaşaması da, bir arada bulunması da söz konusu olmayacaktır. Devrimci gençliğin Kürt halkına zorla kabul ettirilen bu birliğe karşı ezilen Kürt ulusunun ayrılma hakkını tanıması devrimin geleceği için temel öneme sahiptir. Aksi takdirde iki halkın mücadele birliği ve devrimci savaşımı hayal olacaktır.

Zindanlardaki politik tutsakların özgürlüğü de devrimci gençlik için en başta sahiplenilmesi gereken bir konudur. İçerideki tutsaklar emekçi halklarımızın özgürlük mücadelesi uğruna savaşırken düşman tarafından tutsak edilmiş devrimcilerdir. Zindanlardaki tutsakların özgürleştirilmesi sorunu devrimci gençlik için temel şiarlardandır. Çünkü işçi sınıfı ve ezilen halkların en ileri kesimlerinden ve önderlerindedir tutsaklar. Bu nedenle zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirilmesi gençliğin mücadele bayrağının en başında yazması gereken hedeflerden biridir.

Devrimci iç savaşın yoğun ve sert şekilde yaşandığı bir ortamda gençliğin yüzünü devrimci mücadele yöntemlerine yöneltmesi pratik mücadele hattının iç savaşın mücadeleye yöntemlerine uygun şekilde ele alınması gerekir.

Halkların özgürlük mücadelesinin kanla boğulmaya çalışıldığı bir ortamda elbette ki devrimci gençlik de mücadelesini savaşımı ileri taşımak anlayışıyla örgütlenmelidir. Devrimci iç savaşa uygun örgütlenme anlayışıyla hareket etmek ve pratik örgütlülüğü buna göre şekillendirmek gerekir. Yani savaş zamanı tüm hazırlıklar savaşa uygun yapılmalıdır. Devrimci iç savaş, sonuç alıcı eylemlerle gençliğin mücadeleye aktif katıldığı bir anlayışla yürütmelidir.

Dünya halklarının devrim mücadelesi tarihi bizlere, zaferin yolunun etkin, cesur bir savaşımdan geçtiğini göstermiştir. Halkların

özgürlüğü, tüm kazanımları bu temelde alınmıştır. Pratik savaşçı faaliyetin öne alındığı, devrimin temel alındığı bir mücadele... “Özet olarak, yüz misli süratle gelişen hareketin, çalışmanın, yeni temposunu, daha özgür atmosferini ve daha geniş faaliyet alanını hesaba katmalıyız. Çalışma tamamen farklı bir amaca yönlendirilmelidir.(.....) Genç savaşçılar örgütlerimizin tümünün ve her çeşidinin saflarına daha cesaretle, geniş ölçüde ve hızla alınmalıdır. Amacımız için, bir an bile gecikmeksizin, yüzlerce yeni örgüt kurulmalıdır. Evet, yüzlerce; abartmıyorum. Hiç kimse böyle geniş örgütsel bir çalışmanın ele alınması için ‘geç kalındı’ demesin. Hayır, örgütlenmek için asla geç kalınmamıştır. Kanunların verdiği özgürlüğü ve kanunlara rağmen kullandığımız özgürlüğü parti örgütlerinin her çeşidinin sayısını arttırmak ve güçlendirmek için kullanmalıyız.(.....) İkinci Kongre’de Çoğunluk taraftarlarının açıklanmasını istedikleri, tam anlamıyla formüle edilen ‘örgütlenin’ sloganı şimdi derhal uygulamaya konulmalıdır. Yeni örgütler kurmakta cesur bir inisiyatif göstermezsek, öncü rolü iddialardan asılsız diye vazgeçmek zorunda kalacağız. Ulaşılmış sınırlarda, şekillerde ve komitelerde toplantılar ve çevrelerin sınırlarında acz içinde durursak, sadece kendi yeteneksizliğimizi kanıtlamış oluruz.”*

Gün devrimci sınıf savaşımını en üst düzeye çıkarmanın emekçilerin iktidarını kurmanın zamanıdır. Halkların özgürlüğü için savaşmanın, geleceksizlik ve sefalet yaratmaktan başka bir işe yaramayan kapitalist düzeni ortadan kaldırmaktan başka bir çözüm yoktur. Gençlik mücadele bayrağına devrim ve emeğin iktidarını yazmak ve bunu sonuca ulaştırmakla yükümlüdür. Kapitalizm varlığını sürdürdükçe halklara acı ve yıkımdan başka bir şey taşımayacaktır.

Tüm genç Leninistler, gençliğe “devrim için örgütlenin” çağrısıyla gitmeli ve devrimin pratik sonuçlarını gençliğe, emekçilere anlatmalıdır. Dünya emekçi sınıfları ve gençliği bu cüretkâr girişimleri zafere ulaştıracak mücadele yeteneğine ve deneyimine sahiptir.

*LENİN: YENİ GÖREVLER ve YENİ GÜÇLER MAKALESİ 8 MART(23 ŞUBAT) 1905 VPERYOD SAYI:9

1. GENÇLİK BULUŞMASI

GENÇLİK NE YAPMALI?

“Devrimci Teori Olmadan Devrimci Eylem Olmaz”

V. İ. Lenin

Program

25 ŞUBAT- CUMARTESİ

12:00-13:30 / Gençlik Hareketi Tarihi

13:45-15:00 / Gençlik ve Faşizme Karşı Mücadele

15:15-16:30 / Kapitalist Eğitim Sistemi

17:00-18:15 / Ulusal Sorun ve Gençliğin Tavrı

26 ŞUBAT- PAZAR

12:00-13:30 / İşçi Sınıfının ve Öğrenci Gençlik Mücadelesinin Birlikteliği

13:45-15:00 / Emperyalist Savaş ve Gençliğin Tavrı

15:15-16:30 / Gençlik Hareketinin Genişletilmesi ve Yönlendirilmesi

17:00-18:15 / Gençlik Mücadelesinde Devrimci Odak Yaratmak

Yer : Ayışığı Sanat Merkezi

Adres : İstiklal Caddesi Rumeli Han 88/11 Kat:6

Tel : 0212 249 44 43

DÖB/ Devrimci Öğrenci Birliği
facebook.com/denizlerinyolunda - www.devrimciogrencibirligi.com

GENÇLİK NE YAPMALI?

Kapitalizm bizden geleceğimizi istiyor, üstelik bütün yaşamımızı çürüterek, yok ederek, verecek miyiz?

Kapitalizm emekçi çocuklarına eğitimin kapılarını kapatıyor ve eğitimi elit bir tabakanın alabileceği pahalı bir hizmet haline getiriyor, üzerimize kapatılan kapıları parçalamayacak mıyız?

Kapitalist eğitim gerici, şoven ve ırkçı. İnsanı bencilleştiriyor. Bencil bireyler ise yanı başında açlık çeken insanı duymaz. Aç çocukların sesine kulaklarımızı kapatacak mıyız?

İşçiler emekçiler faşizmin ağır baskısı altında iliklerine kadar sömürüye uğruyor. Sömürülen sadece onlar değil, kapitalizm çalışabilir durumda olan hatta çalışamayacak durumda olan herkesten kar elde etmenin yollarını arıyor, karşılıklarına çıkmayacak mıyız?

Faşizm insanlığın düşmanıdır. İnsanlığı yok etmek için kapitalistler tarafından kullanılan bir virüstür. İnsanlığımızı korumak ve insan onurunu ayakta tutmak için kavgaya atıl-

mayacak mıyız?

Kürt halkı yok sayılıyor, imha ediliyor ve savaş uçaklarıyla katlediliyor. Özgürlüğünü isteyen ve bunun için her türlü bedeli ödemekten çekinmeyen Kürt halkı ve cesur gençliğinin yanında olmayacak mısınız? Özgür olmak senin de isteğinse, buna sessiz kalabilir misin?

Şimdi faşizm seni Arap halkının kanını kapitalistler için dökmeye yollamak istiyor, kapitalizm için süngülerle kendi geleceğini, insanlığını delik deşik etmeni istiyor, ne yapmalısın? Gençlik olarak tüm bu sorunlara karşı NE YAPMALIYIZ?

25-26 Şubat'ta Devrimci Öğrenci Birliği olarak Türk, Kürt, Arap, Laz ve birçok halktan gençler olarak bir araya gelmeye çağırıyoruz. Sende katıl aramıza! Çünkü gençlik ne yapacağına karar vermelidir. Ya dünyanın, insanlığın ve geleceğimizin yok edilmesi ya da Deniz'ler gibi ileri atılıp mücadeleye etme zamanı! Vereceğin kararlarla mücadelenin gidişatını belirleyebilirsin! Şimdi Deniz Olmalı!

DÖB/ Devrimci Öğrenci Birliği

DİSK KONGRESİ EYLEMLE BAŞLADI

10 Şubat Cuma günü, DİSK 14. Genel Kurulu için Beşiktaş Mustafa Kemal Merkezi'nde toplandı, kongrenin açılışı Maltepe Belediyesi işçileri tarafından eylemle yapıldı.

Belediyeden işten atılmalarının ardından hiçbir sendikanın kendilerine sahip çıkmamasını protesto etmek için DİSK'in Genel Kuruluna gelen Maltepe işçileri, bir basın açıklaması yaptı.

Pankartlarıyla, sloganlarıyla Genel Kurulun yapılacağı salonun önünde kongrenin başlamasına 15 dakika kala toplanan Maltepe işçileri, basın açıklaması yaptıkları sırada Belediye İş Sendikası 2 Nolu Şube Başkanı Nevzat Karataş'ı teşhir etti ve istifasını istedi. Bu sırada Nevzat Karataş gelerek işçiler için "yalancı" demeye başladı. İşçilerin de şube başkanına karşılık vermeleri üzerine 6-7 dakika süren bir arbede yaşandı. Arbede sendikacılar, görevliler ve genel kurulu izlemeye gelenler tarafından araya girilerek ayrıldı.

Maltepe işçileri, yaşanan arbedenin ardından basın açıklamalarına devam ettiler ve eyleme başladıklarından beri dile getirdikleri 9 taleplerini yeniden sıraladılar. Basın açıklamasının ardından Genel İş Sendikası Genel Başkanı

Erol Ekici ve İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı Hikmet Aygün işçilerle görüşerek sorunlarını dinledi ve bundan sonraki süreçte sorunlarının çözümü için görüşmek istediklerini, fikir alışverişinde bulunmak gerektiğini ve yardımcı olmaya çalışacaklarını belirttiler.

Saatler 10.00'a gelirken DİSK Genel Kurulu başladı. CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu da ismi okunup kürsüye davet edilenler arasındaydı. CHP'li Belediye olan Maltepe Belediyesi'nden işten atılan taşeron işçileri, Kılıçdaroğlu kürsüye çıkarken alkış ve ıslıklarla protesto ettiler ve istifasını istediler. Seçimler öncesinde "taşeronu kaldıracamız" sözü vererek Kılıçdaroğlu'nu protesto eden işçilere, sendikacılar müdahale ettiler.

İLAÇ TEKELLERİ CAN ALMAYA DEVAM EDİYOR

Uluslararası ilaç tekellerinin yeni ilaçlarını yoksullar üzerinde denemesi sonucu Pakistan'da 146 kişi hayatını kaybetti. İlaç endüstrisine karşı mücadele eden sivil toplum örgütleri Batı'da yasaklanan ilaçların yoksul ülkelerde denendiğine dikkat çektiler. Pakistan'ın Pencap eyaletinde kalp hastalarına ücretsiz dağıtılan yeni ilaç büyük bir trajediye neden oldu. Denenen yeni ilacın hangi firmaya ait olduğu açıklanmadı.

Pencap Kardiyoloji Enstitüsü tarafından sağlanan kalp ilaçlarına hastaların tepki vermesi sonucu şimdiye kadar 146 kişinin hayatını kaybettiğini açıkladı. Lahor ve çevre kentlerdeki hastanelerde 300'den fazla hastanın müşahede altında tutulduğu, bunlardan 30'unun sağlık durumunun kritik olduğu belirtildi. Pencap hükümetinin hayatını kaybeden hasta yakınlarına tazminat ödeyeceğini açıkladı, ancak ilacın hangi firmaya ait olduğu açıklanmadı.

Geneli yoksul hastalara dağıtılan söz konusu kalp ilaçlarındaki etken maddenin kemik iliği ve kandaki beyaz hücrelerin azalmasına sebep olarak ölüme yol açtığı açıklanmıştı.

Almanya merkezli İlaç Kampanyası adlı sivil toplum örgütüne göre Batı ülkelerinde satılmayan, piyasadan kaldırılan ilaçların yoksul Asya ülkelerinde denendiğini söyledi. Yeni ilaçların yoksul ülkelere pazarlanmaması için mücadele eden İlaç Kampanyası açıkladığı rapora göre kimi ilaçların yan etkilerinin 'korkunç' olduğunu belirtiyor.

Örneğin 80'li yıllarda, Schering firması tarafından üretilen Fortabol adlı bir ilaç, yetersiz beslenmeye karşı Filipinler'de satışa sunuldu. Ne var ki Fortabol'un önemli bir yan etkisi vardı: Çocuklarda gelişmeyi durduruyordu...

Yoksul ülkelere ilaç pazarlayan birçok ilaç firması tespit edilen İlaç Kampanyası, yoksul ülkelerdeki bazı sağlık kuruluşlarının büyük firmalarla işbirliği yaptığını belirtiyor.

Sınır Tanımayan Doktorlar Örgütü de ilaç endüstrisinin yoksul ülkelere mevcut hastalıkların tedavisi için gerekli araştırmaları yapmadığına dikkat çekiyor.

IMS Health adlı kuruluşa göre dünya ilaç pazarının hacmi 500 milyar doları geçiyor. Satışların 230 milyar dolarlık kısmı Kuzey Amerika'da oluyor. Bunda Amerika Birleşik Devletleri'nde ilaç fiyatlarının, Avrupa dahil, tüm dünya ülkeleriyle kıyaslanamayacak oranda pahalı olması önemli rol oynuyor. Dünyada en çok satılan iki ilaç kolesterol düşürücüler. Bu ilaçlardan, Pfizer firmasının ürettiği Lipitor'un pazar payı 10.3 milyar dolar. İlacın ABD'deki satışından ise 6.8 milyar dolar elde ediliyor.

Onu izleyen ve Merck firmasının ürettiği Zocor adlı ilacın küresel satış hacmi 6.1 milyar dolar. İlacın Amerikan piyasasındaki payı ise 4.4 milyar doları buluyor. En çok satan üçüncü ilaç ise psikolojik hastalıkların tedavisinde kullanılan Zyprexa. Eli Lilly firmasının ürettiği bu ilaçtan tüm dünyada 4.8 milyar, ABD'de ise 3.2 milyar dolarlık satılıyor.

Billur Tuz İşçilerinin Eylem Süreci...

Billur Tuz İşçileri Savaşarak Kazanacak!

İzmir işçi ve emekçilerin eylemleri ile gündemden düşmeyen bir il. İzmir Büyükşehir Park-Bahçe işçileri, Kent A.Ş. işçileri, UPS kargo işçileri, Buca Belediyesi, Konak Belediyesi eylemlerini çeşitli kazanımlar elde ederek sona erdi. İzmir işçi sınıfı ve dünya işçi sınıfı dur durak demeden yeni eylemlerle hareket içindeler. 2011 yılında eyleme başlayan Savranoğlu Deri işçileri, Hugo Boss işçilerinin eylemleri sürerken, 2012 yılına Billur Tuz işçilerinin eylemi ile başladık.

Tek Gıda-İş sendikası Billur Tuz patronu ile 30 yılda toplam 13 Toplu İş Sözleşmesi yaptı. Billur Tuz fabrikası patronu 2011 yılında ise yeni yasalardan yararlanarak 3 ayrı taşeron şirketi ile üretimini sürdürmeye çalıştı. Tek Gıda-İş sendikası 3 ayrı taşeron firmasının işçilerini örgütleyerek buna son vermek istedi. 7 ay süren örgütlenme çalışmasında çoğunluğu sağlanmasına rağmen patron sendikayı kabul etmedi. Billur Tuz patronu ilk aşamada Tek Gıda-İş'te örgütlü 2 işyeri temsilcisini işten attı. Daha sonra yoğun bir şekilde sendikalı işçiler üzerinde baskılarını artırdı. Tek Gıda-İş sendikası ve Billur Tuz işçileri patronun baskılarına karşı 15 Ekim ve 27 Ekim günlerinde patronun tehditlerine ve baskılarına karşı boyun eğmeyeceklerini ve örgütlülüklerini koruyacaklarına dair basın açıklamaları yaptılar. İşçilerin örgütlülüklerindeki kararlı duruşları Billur Tuz patronunun pek hoşuna gitmemişti. 2011 yılı sonunda işçi fazlalığı bahanesi ile işçilerin işine son vereceğini duyurulmasına karşılık, Tek Gıda-İş sendikası işçileri işten çıkardığımız günü itibari ile fabrika önünde eyleme başlarız karşılığı verildi. 31 Aralık günü 47 işçinin çıkışı verildi, işten atıldı. 47 işçinin işten atılmasının nedeni işçi fazlalığı değildi sendikalı olmalarıydı.

47 işçi "Atılan İşçiler Geri Alınsın" talebiyle 2 Ocak Pazartesi günü Billur Tuz fabrikasının giriş kapısı önünde eyleme başladılar. Billur Tuz işçilerine eylem başladıkları günden itibaren destek ziyaretleri yapılmaya başlandı. Organize sanayi içindeki fabrikalardan işçiler olsun, çeşitli sendikalar olsun, devrimci komünist hareketler olsun işçileri yalnız bırakmadılar. 7 Ocak Cumartesi günü İzmir Sendikal Güç Birliği kitlesel bir şekilde destek ziya-

retinde bulundu. Sendikal Güç Birliği ile birlikte Savranoğlu Deri işçileri de Billur Tuz işçilerinin yanında yer aldı. Bizler genç işçiler olarak Billur Tuz işçilerini belli aralıklar içerisinde ziyaretlerde bulduk. Eylemlerinin 9 gününde bir işçi arkadaş "Şimdilik barışçıl bir eylem içerisindeyiz. Sonraki günlere bakacağız" diyerek işe alınmaya kadar çeşitli eylemler yapacaklarını duyurdular. İşçiler hakları için eyleme geçtikleri günden beri bir birlerini tanıma fırsatı buldular, dertlerini sevinçlerini bir yaşamaya başladılar. Ortak sorunlarından dolayı birlikte mücadele etmeleri onları birbirlerine daha da kenetlendirdi.

Eylemlerinin 17. gününde olan 47 Billur Tuz işçisine Petrol-İş Aliağa Şubesi kıyık bot getirerek destekte bulundu.

20 Ocak günü akşam saatlerinde fabrika laboratuvar bölümünde çalışan iki sendikalı işçi, eylemdeki işçilere destekte buldukları ve sendikadan istifa etmedikleri için işten atıldılar. Onurlu eylemlerinin 19. gününde 49 işçi olarak kararlı bir şekilde mücadeleye devam edeceklerini dile getirdi işçiler. Atılan iki işçi dışında fabrika içinde 20'ye yakın sendikalı işçi çalışıyor. Çalışan sendikalı işçiler vardiya değişikliklerinde ve öğle molalarında eylemdeki işçilerin yanlarına gelip destekte bulunuyorlar.

Eylemlerinin 22. gününde 5 işçi Billur Tuz fabrikasının tepesine "Atılan İşçiler Geri Alınsın/Billur Tuz İşçileri" pankartını açarak neler yapabileceklerini gösterdi. Fabrikanın tepesine pankartı açan işçiler patronun şikayeti üzerine avukatları ile bir-

likte ifade vermeye gitti. İfade veren işçiler işe geri alınana kadar eylemlere devam edeceklerini söylediler. Aynı gün içerisinde fabrika içinde çalışan sendikalı işçiler müdürle görüşerek eylemdeki işçi arkadaşlarının yanlarında olduklarını ve atılan işçilerin geri alınmasını dile getirdiler.

Billur Tuz işçileri gün içerisinde "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "İşimizi Geri İstiyoruz", "Baskılara Boyun Eğmeyeceğiz", "Adalet Yoksa İşgal Edeceğiz", "Billur Tuz'a Sendika Halaylarla Girecek", "Birleşen İşçiler Asla Yenilmez", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz" vb. sloganlarını yanı sıra kulakları sağır edencesine çalınan düükler ile seslerini duyuruyorlar.

Organize Sanayi içinde olan Schneider Elektrik'te çalışan Birleşik Metal-İş üyesi işçiler belli aralıklarla işçilere destek ziyaretinde bulunuyorlar. Sanayi içerisindeki çeşitli fabrikalardan işçiler Billur Tuz işçilerini yalnız bırakmıyor. Farklı iş kollarından işçiler, emekçi kadınlar, üniversite öğrencileri, lise öğrencileri Billur Tuz işçilerinin mücadelesini yükseltmek için işçilerin yanında. Savranoğlu Deri işçileri her öğlen yemeğini birlikte paylaştıkları Billur Tuz işçilerini yalnız bırakmıyor.

Billur Tuz işçilerinin onurlu eylemleri yükselerek sürüyor. Her geçen gün artan destek, işçilerin coşkusu kararlılıkları mücadelelerini yükseltmeleri, işçileri kazanmaya yaklaşıyor.

**Billur Tuz İşçisi Yalnız Değildir
Zafer Savaşan İşçilerin Olacak**

İzmir'den Genç Bir İşçi

MALTEPE İŞÇİLERİ EYLEMLERİNİ SÜRDÜRÜYOR

Maltepe Belediyesi'nde park bahçe işlerinde çalışan 2 işçi işten çıkarıldı. İşçiler bunun üzerine Belediye Başkanlığı önünde eyleme geçince 110 işçiye "işe bir ay ara veriyoruz, biz sizi çağıracağız" diyerek işçileri oyalamaya çalıştılar. Ama işçiler bu durumu eylemi kırma saldırısı olarak belirtiyorlar. Maltepe işçilerine yaptığımız bir ziyarette Liseli DÖB olarak, Maltepe belediye işçilerinin mücadelesini bir röportajla liseli gençliğe anlatmaya çalıştık. Aşağıda Röportajdan bir bölüm aktarıyoruz. İlk olarak Eyleme hangi taleplerle başladıklarını sorduk.

İşçilerin günlerdir kar soğuk demeden sürdürdükleri eylemlerin talepleri: 1)Atılan işçiler geri alınsın; 2)İşten atılmalara son verilsin, iş güvencesi sağlansın; 3)Güvencesiz çalışmaya ve taşeron uygulamasına son verilmeli, meclis bünyesindeki siyasi partiler bu sorunun çözümünde önerge versin; 4)Taşeron işçilerin insanca yaşamaya dahi yetmeyen maaşları, belediyede aynı işi yapan kadrolu ve sendikalı işçilerin maaşlarına ve diğer ek sosyal haklarına eşitlensin; 5)Gerçekte tüm işçilerin alınmasına ve çıkarılmasına karar veren, üst "işveren" Maltepe Belediyesi' dir. Tüm taşeron işçiler belirsiz iş sözleşmesiyle çalıştırılsın ve aynı zamanda kıdem ve ihbar tazminatlarının ödenmesi Maltepe Belediyesi' nin güvencesine alınsın; 6)Belediyede taşeron işçilerle aynı işi yapan kadrolu ve sendikalı işçilerin çalışma saatleri gibi taşeron işçilerin de çalışma saatleri 40 saate indirilsin ve Cumartesi günü çalışmasına derhal son verilsin; 7)Cumartesi günü çalışmasına devam edilirse, bu çalışmalar 4857 Sayılı Kanun gereğince de fazla mesai ücretli olarak taşeron işçilerine ödensin; 8)Belediyede taşeron işçilerle aynı işi yapan kadrolu ve sendikalı işçilerin almış oldukları sosyal yardımlar gibi taşeron işçilerine de tüm sosyal yardımlar (ikramiye, aile, çocuk, yakacak ve giyim yardımı) yapılsın; 9)Tüm taşeron işçilere sendikal örgütlenme hakkı verilsin.

Bundan sonra eylemlerinin nasıl süreceğini sordüğümüzde, 'taşeron sisteme karşı direnişimiz sürecektir bizim burada göstermek istediğimiz işçi sınıfının kendi gücünü gösterebilmesidir. Halkların, işçilerin, öğrencilerin mücadele birliğini göstermeye çalışacağız. Ankara'ya bir yürüyüş planlıyoruz.' diyor.

Maltepe işçileri eylemlerinin 28. gününde Maltepe Belediye Başkanı'nın tam yetki verdiği danışmanı Yüksel Çiftçi ile görüşmelerinin sonunda, işten atılan tüm işçilerin

geri alınacağını, 45 saati aşan çalışma sürelerinin fazla mesai sayılacağını ve iş ekipmanlarının işçilere verileceği, yıllık izinlerin kullanılmasının sağlanacağı ve belediye yönetimine iletilen sorunların çözülmesine yönelik olarak bir komisyon kurularak 20 Ocak'ta belediye binasında bir toplantı yapılacağı sözü üzerine işçiler eylemlerini sonlandırmışlardı. Ancak işçilerin 20 Ocak'ta taleplerinin kabul edilmesi bir yana 10 işçi daha işten atıldı. Bu durumu sorduğumuz da işçiler, 'bize söz verip tutmayacaklarını biliyorduk, bunlar sadece bizi yıldırma oyunudur. Bizden kurtulmak için bu 9 kişinin kafatasını sökmeleri lazım.'

Çevredeki desteği sorduğumuzda, 'çevredeki evler yiyecek, içecek getiriyorlar, esnafın desteği keza öyle. Mini-büşçüler bize desteklerini hep kornalarına basarak gösteriyorlar. Buradan geçen insanlar bize büyük destek gösteriyorlar, bizde çevremizdeki insanları bilinçlendirmeye çalışıyoruz.' diyor.

İşçi arkadaşımız öğrenci gençliğe ise, 'bütün öğrencilerin aileleri işçi ve aynı zamanda hepsi işçi adayı hepsi işçi direnişlerini bu yüzden hep desteklemelidirler. Senin yarının için uğraşanlara sahip çıkmazsan sana yarın kimse sahip çıkmaz. Hayalini kurdukları her şey onların ellerinde. Hayallerine ulaşmak için tek yapmaları gereken ortak bir çaba göstermek emin olsunlar ki birlikte hareket edebilirlerse dünyada güzel olan her şey onların olacak' dediler. Bu konuşmaların ardından ziyaretimiz ve işçilerle yaptığımız röportajı bitirdik. Mücadele kararlı işçilerle herkese daha fazla umut veriyor.

Liseli Devrimci Öğrenci Birliği

Leninist Mizah Kolektifi

LMK

Bak bak.. habere bak.. "KTC de askerlik yapan Er Uğur KANTAR Disko işkencesi sonucu öldü. Baba Aydın Kantar : "Tek oğlum vardı onu askere göndermiştım, bana cenazesini verdiler" dedi."

1

İyki esir düştük terhisede az kaldı Kurtulduk sayılır... Burası iyi ...

2

Nolursunuz terhise kadar Yanınızda katalım.. ha... olmaz mı..

İyy... Yandı k anam.. Bana Bişeyler oluyor!

Haydi gözünüz aydın. Esirliğiniz bitti. Sizi yarın teslim ediyoruz

BU ÜLKEDE ÇALIŞMAK İSTEYENE İŞ VARMIŞ...

Biz gençler geleceğe dair ileride meslek sahibi olacağımız konusunda ailelerimize söz veremiyoruz. Biz söz veremiyoruz da hükümet bizim yerimize söz verebiliyor mu?

Malum; işsizlik oranı aldı başını gidiyor. Türkiye'de resmi rakamlara göre(?) 11 milyon civarı işsiz var. Amerika'da 9 milyon işsiz var. Almanya'da 7 milyon işsiz...

Türkiye her alanda harika bir ülke. Gerek dört mevsimi birarada yaşamasıyla, üç tarafının denizlerle çevrili olmasıyla tarım ve sanayisiyle iş imkanının fazla olması beklenirken, Türkiye ve Kürdistan'da 11 milyon civarında işsiz var. Çalışan ve işi güzel olan insana işsizlik oranını söyleyince bize verilen cevap şu; "bu ülkede çalışmak isteyen iş var." Mademki "çalışmak isteyen iş var" öğretmenliği bitirip de atamasını bekleyen binlerce öğretmene ne demeli? Aynı şekilde; avukatlar, hemşireler vs. de var. Elinde üniversite diploması olup iş bulamayan gençlere ne demeli?

Oturduğu yerden iş bulmak kolay dememeli. Ya eğitimi olmayan insanlara ne demeli? Ayda 500 tl için günde 12 saatten fazla çalışıp üstüne üstlük sigortası olmayan insanlar ne yapsın?

Ev kirası vs. derken geriye kalanla bir ay geçinmeye çalışıyor bu insanlar. Eğitim parasızmış ya hani, durmadan okuldan para isteyen biz miyiz? Ana okulundan, ilk öğretimden, liseden ve üniversiteden para isteyen biz değil, bu devlettir. Üniversite okumak istiyoruz ama harç istiyor.

Biz gençler geleceğe dair ileride meslek sahibi olacağımız konusunda ailelerimize söz veremiyoruz. Biz söz veremiyoruz da hükümet bizim yerimize söz verebiliyor mu?

15 yaşında bir genç yoldaş okuru

MERHABA GENÇ YOLDAŞLAR...

Biz görüyoruz ki neredeyse bütün dünyada öğrenciler ayakta. Ve bizim de bu sorunları çözmek için örgütlenmekten, mücadele etmekten başka çaremiz yok. Bu devlete, kapitalizme karşı örgütlenelim, devrim mücadelesini yükseltmeliyiz. Çünkü öğrencilerin de işçilerinde, emekçilerinde, tüm dünya halklarının da devrimden başka çıkış yolu yoktur.

Ben lise iki öğrencisiyim. Bu sene de her sene olduğu gibi bin bir zorlukla okula gidiyoruz. Yine her sene olduğu gibi birçok masrafla okula başladık. Kapitalist devlet her zaman ki gibi bizi sömürdü ve cebimizi boşalttı. Her sene "bağış" diye bizden bir ton para alıyorlar, yetmezmiş gibi yeni şeyler üstüne ekliyorlar. Kantin zamları, okula alınmak zorunda olan araç gereçler, kıyafet, kitap, defter vs. paralarını karşılamak zorundayız. Çünkü herkese parası kadar eğitim veriyorlar. Ve neredeyse her şey okul kameralarıyla gözlem altına alınıyor. Bu olanlara sesimizi çıkardığımızda okuldan atılmakla karşı karşıya kalıyoruz. En ufak hatamızda disiplin kuruluna gönderilmekle tehdit ediliyoruz.

Okulumuzun önünde her zaman polis araçları olur. Bu yüzden okullar cezaevlerinden farksız. Bilimsel olmayan verdikleri ayrımcı eğitimi kısıtlamaya çalışıyorlar. Bizlerden onca para almalarına rağmen eğitim düzeyi en aşağıda. Sadece bunlarla kalmıyor tabi ki de, daha okulların açılmasının ilk ayları olmasına rağmen, öğretmenler derse girmeyip o günkü derslere tabi tutuyorlar. Devletin ücretsiz sağladığı kitaplarımız hala gelmediği için bu kitapları bizim parayla almamızı istiyorlar.(Güya kitaplar ücretsiz) Kitap alamayan öğrencilerin notlarından kırıyor-

lar. Bizden kuzu kuzu bu maliyetleri ödeyip hiçbir şey yapmamamızı bekliyorlar. Üzerimizde epey psikolojik baskı oluşturuyorlar. Biz şunu biliyoruz ki; güdülmeyi, eksik öğretim görmeyi değil, iyi bir eğitim almayı istiyoruz. Aslında iyi bir eğitim istemek bizim hakkımız. Fakat kapitalist devletin okulları bunun için doğru yer değil. Kapitalist devlet bize iyi bir eğitim vermek yerine geleceğimizi kapkara, zifiri bir zindana çeviriyor. Biz onların istediği gibi olduğumuz sürece onlar bizi ezip sömürmeye devam edeceklerdir. Zaten sınavlarda çıkan şifrelerden dolayı öğrencilerin eğitim kurumlarına güveni kalmadı. Ve bu zorlu eğitim bizlere örgütlenip, örgütlemeksene başka bir çare bırakmadı.

Biz görüyoruz ki neredeyse bütün dünyada öğrenciler ayakta. Ve bizim de bu sorunları çözmek için örgütlenmekten, mücadele etmekten başka çaremiz yok. Bu devlete, kapitalizme karşı örgütlenelim, devrim mücadelesini yükseltmeliyiz. Çünkü öğrencilerin de işçilerinde, emekçilerinde, tüm dünya halklarının da devrimden başka çıkış yolu yoktur.

Sarıgazi'den bir DÖB'lü

Zamanın Akış Hızına Yetişelim

İster Marksist olsun isterse olmasın hepimizin bitmek bilmeyen bir sorunu var; “zaman”. Özellikle bu Leninistler arasında önemli bir kavramdır. Hepimiz zamanın yetmediğini düşünüyoruz. Aslında bugün yapılacak çok işimiz vardır. Ama ya bir tanesini yapmışızdır ya da hiç birini yapmamışızdır. Çünkü zaman kalmamıştır. İşte zaman kavramını burada incelemek gerek. Zaman vardır aslında, o hep akıp gider. Ve bizler zamanın içine ne kadar çok şey sığdırabiliyorsak zaman o kadar değerlidir. Hayatımızın tamamını lay lay lom ya da settarlık altında geçirirsek yanlış olur. Asıl görevlerimizin yanında özel hayatımız da vardır. Her ikisini de yerinde ve zamanında yapmalıyız. Örneğin bir dinlenme ihtiyacımızda yapılması gereken işlerimizi aksatmamalıyız. Bu durumda yapılması gereken “şimdi dinlenecek zaman değil” diyebilmektir. Bizim dinleneceğimiz tek yer pratik faaliyetlerin içi olacaktır.

Zamana yetişmek o zamanın içinde kendimize ve kolektife bir şeyler katmaktır. Yani yaratıcı ve üretken olmaktır. Yaratıcılık, kendini aşmaktan geçer ve yaratıcılık somut koşulların dayatmasıyla olur. Marks “insanlar ancak önlerine çıkan sorunları çözebilir” diyor. Yani bir sorun kendisini çözülmek üzere ortaya koymuşsa insanlar onun üzerine düşünecek ve mutlaka bir çözüm bulacaktır.

Zamana yetişebilmek için de iyi bir disiplin altına girmeliyiz. Disiplin altına hemen giremeyiz belki ama buna karar verdiğimiz anda hemen uygulamaya geçmeliyiz. Kapitalist sistemin bize dayattığı alışkanlıkları fark ediyorsak, o alışkanlığı o anda kesip atmamız. Gelişmelerin hızına ayak uyduramayan, eski alışkanlıkları sürdürenler, ilerleyemedikleri için geri düşerler. Bu nedenle diyalektik gelişim kendi temposunu tutturamayanları eler.

Emperyalist kapitalist sistemin her eyleminde kendini yıkacak olaylarla karşılaşması, devrimci ve komünistle-

rin pratiklerini de yaşanan olaylara, isyanlara göre belirlemeleri gerçeğini ortaya koyuyor. Herkesin kendine şunu söylemesi lazım; her an bir kıvılcımın devrim ateşini körükleyeceğini bilerek, kendimizi yeni koşullara adapte etmek zorundayız. “Düzensizliğin düzeni” diyebileceğimiz bir program çerçevesinde olaylara yetişmek ve onlara yön vermek zorundayız.

Mesela ben bugün derginin şu yazısını okuyacağım diyorsak, o yazıyı mutlaka okumalıyız. Televizyonun burjuva aldatmacılarına maruz kalıp ya da internette sosyal ağlara takılarak saatlerce zaman geçirmek ya da telefona bağımlı hale gelmemek gerek. Elbette ki bunlar gereklidir. Televizyondan gelişmeleri takip etmek, telefonla ve internetle iletişim kurmak ihtiyaçlarımızdır. Fakat fazlası gereksiz ve zararlıdır.

Günlük işlerimizi öncelikle sıraya dizmeliyiz. Belli bir program dahilinde işler, öncelik sırasına konulmalıdır. Daha az önemli olan işlerle zaman öldü-

rülmemelidir. Herkesin günün geneline ilişkin kafasında taslak halinde bir plan olmalıdır. Bu plan en genel hatları içermeli. Yoksa günün bütünü saat saat, dakika dakika planlamak mümkün değildir.

Disiplini sağlayacak ve zaman yetiştirmemizi sağlayacak olan tek şey devrimi hayatımızın merkezine koyabilmektir. Devrimi işlerimize göre değil işlerimizi devrime göre çekimlemeliyiz. Çünkü gençlik sosyalizmi kuracak işçi sınıfının lokomotifidir.

Yani sonuç olarak, yaşamsal sorunlar toplumda bu denli patlama tohumlarını biriktirmişken, emekçi sınıflar her geçen gün daha kötü koşullara mahkum olurken, emperyalist paylaşım savışı artık hiç uzakta değil burnumuzun dibinde dururken gençlik zamanını çeşitli bahanelerle boşa harcamamalı, devrimin ihtiyaçlarına acilen cevap olmalıdır. Şimdi devrimi hayatımızın merkezine koymamız kendini her zamankinden daha dazla dayatıyor.

Antep'ten DÖB'lü Bir Öğrenci

Gençlik Devrimin Taşıyıcısıdır

Devrimci Öğrenci Birliğinin 25-26 Şubat'ta yapacağı "Gençlik Ne Yapmalı" başlıklı, gençlik buluşması İstanbul'da Ayışığı Sanat Merkezinde yapılacak. Gençlik buluşmasına Türkiye ve Kürdistan'dan bir çok yerinden katılım olacak. Gençlik buluşmasına hazırlık olarak 14 Ocak Cumartesi günü İstanbul'da Liseli DÖB Ayışığı Sanat Merkezinde "Ayaklanmalar Yüzyılında Öğrenci Gençlik" başlıklı bir sunum gerçekleştirildi. Panalist "21. yüzyılın ayaklanmalar yüzyılı olduğunu, bunun tespitinin burjuvazinin temsilcileri tarafından saptandığını" söyledi. Yunanistan'da öğrenci gençliğin genelde ise gençliğin kapitalist kriz dolayısıyla yaptıkları eylemler, Şili'deki öğrencilerin parasız eğitim için ayaklanmalarına, Amerika'da başlayan ve tüm dünyaya yayılan "Wall Street'i işgal Et" eylemlerine vb. Ülkelerde gelişen ayaklanmalardan bahsetti. Panelist "emperyalist ülkelerin ayaklanmaların önüne alabilmek için muazzam yatırımlar yaparak, silah, iletişim ağlarını kontrol altına almaya çalışıyor." dedi. Aynı zamanda ayaklanmaların Facebook, Twitter gibi sosyal paylaşım ağları üzerinden örgütlendiğinden bahsetti.

Ayaklanmaların genelde genç nüfusun; öğrenciler, işsiz gençler vs. tarafından başlatıldığına dikkat çekti ve Ortadoğu'daki devrimlerden örnekler verdi.

Soru ve cevaplarla süren sunum yaklaşık bir buuk saat sürdü. Aynı zamanda 25-26 Şubat gençlik buluşmasına yeniden çağrı yapılarak etkinlik bitirildi.

Liseli DÖB

ULUSAL SORUN VE ÖĞRENCİ GENÇLİK

Bugün saat 13.00'de, DÖB olarak "Ulusal Sorun ve Öğrenci Gençlik" konulu bir söyleşi gerçekleştirdik.

Gençlik içine yerleşen şovenist düşünceleri yok etmek ve buna dair yol ve yöntemler geliştirmek temalı konuşmalarımızda ulusal sorunun ortaya çıkışı, genel olarak ulusal hareketlerin karakterleri, özelde ise Kürt ulusal sorununu ve gençliğin çözümdeki rolünü konuştuk.

Yoz, gerici ve bilim dışı bir eğitimden geçirilen öğrenci gençliğin şovenist düşüncelere boğulmasının, halkların mücadele birliğinin örülmesindeki engelleyici rolünü ve şovenizmin halk arasındaki etkilerinin nasıl kırılabileceğini konuştuk.

Konuşmamızın sonunda dinleyicilerin soru ve önerilerini aldık. Şovenizme karşı birlikte mücadelenin önemini vurguladık. Söyleşimizin ardından oluşturulan yuvarlak masada sıcak sohbetler devam etti.

Antep DÖB

Bir Kurşunla Ölmek

Sokağın ortasında kafanda bir kurşunla ölmek..

Ya da ekmek peşinde sınır aşarken.. 34 kez ölmek..

Her gün defalarca ölüyoruz. Farkında mısınız? Yukarıdaki cümleler canınızı yaktı mı? Neden ölüyoruz, düşündünüz mü hiç? Her gün, her katledilen insanla ölüyoruz biz de. Ne yapacağız? Susalım mı? Canımızın ne kadar yakıldığının farkında mısınız? Susulunca canımız ne kadar da fazla yanıyor, ne kadar da çok ölüyoruz susunca..

Gözyaşları devam ediyor. Ağıtlar yükseliyor karların arasındaki evlerden. Yüreklerden alevler... Ağlıyoruz. 1 ölü.. 2 ölü.. 3... 5,10,100, 1000 ölü.. Bu sayıları okumak ne kadar da kolay değil mi? Kafanızı kaldırın ve etrafınıza bir bakın.. 35 kişi sayın, kendiniz de beraber 35 kişi... Ve bir an için öldüğünüzü düşünün. Ya da en yakınlarınızın öylece öldürüldüğünü.... Babanızın iş dönüşünde bombalandığını...

Kardeşinizin... Annenizin... Ya da siz ölüverin de ailenizi inceleyelim ha?

Siz susunca ne oluyor biliyor musunuz? Avcumdaki kana bakın. Bu kan yüreğimden akıyor. Ben öldükçe değil siz sustukça akıyor bu kan... Sonra içtiğiniz su, kanım oluyor ölümüme sustuğunuz kadar.. Yediğiniz yemekte bombadan kavruk etim var sustuğunuz kadar.. Kısasa kısas... Ne kadar susuyorsanız o kadar ölüyorum. Ne kadar susuyorsanız, ben öldükçe o kadar insanlıktan çıkıyorsunuz. Sorgulayın! Ben neden ölüyorum?

Ve lütfen cevaplayın:

Ben ölürken, biz ölürken, siz ne kadar insan kalmışsınız?

Amed'den bir DÖB'lü

EMEĞİN SANATTAKİ ROLÜ...

Emeğin örgütlenmesinde sanatın rolü nedir diye tartıştık, fikir alışverişinde bulunduk ve sanatın emeğin örgütlenmesindeki örnekleri inceledik. Ayışığı Sanat Merkezinin 7. konferansında, sanat emeği örgütlemeye, emeği geliştirmeye, emeği ileriye doğru götürmeye kullanılması gereken bir araçtır. Konferansta daha çok sanatın emekteki yansımalarını, emeğin üzerine bıraktığı etkiyi, emeğe sınıf mücadelesindeki katkısını ele aldık. Konferansın son gününde ise emeğin sanattaki rolünün ne olduğu emeğin sanatta ne kadar yer aldığını, emekçilerin de sanat içinde kendisini ifade etmesini ve kendi sanatını nasıl icra edebileceğini, sanatın içinde kendilerini nasıl ifade edebileceğini ele aldık. İşçinin-emekçinin sanat içinde ortaya koyduğu somut örnekleri yeterince yoktu elimizde. Bu nedenle emekçilerin kendi sanatlarını ortaya koymaları yönünde yapabileceklerimizi düşünüp önümüzdeki dönemlerde bunları pratiğe dökmeyi hedefledik.

Temmuz ayında yapılan konferansın üzerinden iki buçuk ay geçmişti. Bu kısa süre içerisinde İzmir Ayışığı Sanat Merkezi olarak işçiyi-emekçiyi sanat içerisine katarak, sanat içerisindeki rolünü, kendini ifade edebilmesini, yaşam koşullarını sanat yoluyla ortaya koymalarının güzel bir örneğini gerçekleştirdik. 1 Eylül ve 15 Eylül tarihlerinde 154 ülkede 400 bin işçinin greve çıkmasında etken olan UPS Kargo işçileriyle 'UPS KARGO İŞÇİLERİYLE DAYANIŞMA GECESİ' düzenledik. Düzenlediğimiz dayanışma gecesinde değineceğimiz nokta eylemde olan işçilerle birlikte sergilenen tiyatro oyunu olacak. Eylemlerinin 166. gününde yapılacak etkinlikte sahneye çıkacak 'Ups Kargo İşçileri Tiyatro Topluluğu' ile işçinin-emekçinin sanattaki rolünü, sanatı gerçekleştirmelerinin bizim için güzel bir örneğin, hazırlıklarında ve sergilenmesinde bizler Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi olarak UPS işçilerinin yanındaydık. UPS işçileri dayanışma gecesi aracılığıyla kendi çalışma koşullarını, çalışma koşullarından dolayı yaşadıkları sıkıntıları, özlem duydukları şeylere ne kadar uzak kaldıklarını ve sendikalı olmak için giriştikleri mücadelede başlarına gelenleri 'Bugüne Nasıl Geldik!' tiyatro oyununda sergilediler. İşçilerin kendilerini sanat yoluyla yansıtmaları,

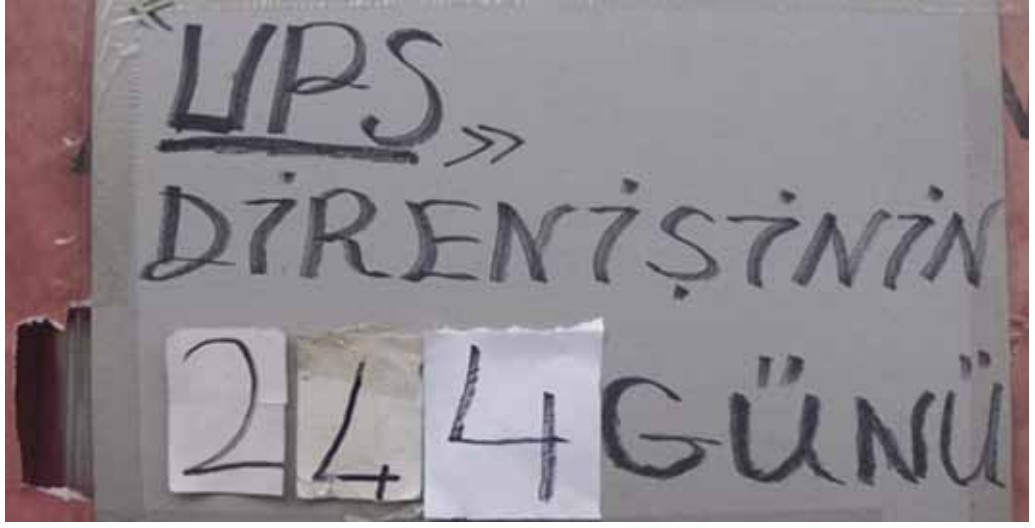
ları, etkinliğe gelen emekçilerin, işçilerin öğrencilerin üzerinde bıraktığı etki ise devrimci sanatı gerçekleştiren Ayışığı Tiyatro İşçilerinden bile daha büyük bir etki yaratmıştı. Çünkü kitle işçiyi emeği sahnede izliyordu ve bunu başarabilmelerine seviniyordu. İşçilerle beraber oyuna hazırlanmak onları oyuna hazırlamak biz Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi için unutulmayacak bir olay, güzel bir anı ve yeni emekçilerle ortak çalışmada ise bir tecrübe olarak kalacak.

Öncelikle işçiler yapabilir miyiz? Başarabilir miyiz? diye düşündü, bazı işçi arkadaşlar 'ben sahnede tutulurum, oyunun kötü geçmesini istemiyorum' diye söyleyen de oldu, 'ben yapamam' diyen de. Oyun için 8-10 işçi gerekiyordu. İzmir de eylemde olan işçi sayısı 28 idi, 28 işçiden 6 işçi tiyatro oynamada gönüllü oldu. Tiyatro oyununda oynamada gönüllü olan işçiler arasında hayatında tiyatro izlemeyen arkadaşlar da vardı. Birkaç kez izleyen ve televizyonlardan bilenler de vardı. 6 işçiden hiçbiri daha önce tiyatroyla ilgilenmemişti. Gerçi biz Ayışığı Tiyatro İşçileri de tiyatro üzerine her hangi bir eğitim almış değildik. Bunun için özelden eğitim almaya da pek gerek duymuyoruz. Sanat içerisinde bulunduğumuz pratik çalışmalar bizi gün geçtikçe geliştirir, dönüştürür. Tabi burada hiç bilgi sahibi de olmayalım demiyoruz.

Sahnelenecek oyunu elimizden geldiği kadar kendimizden bir şeyler katarak ve sahnelenen oyunu tam anlamıyla içselleştirsek, oyunu sergilemekte sıkıntı çekmeyiz. Konumuzun dışına fazla çıkmadan UPS işçilerinin oyuna hazırlanış aşamasını anlatmaya devam edelim. İşçiler oyun metnini ellerine aldıklarında ilk baktıkları şey verilen ezberler oldu hemen söylenmeye başladılar 'yahu biz işçiyiz bu kadar ezber bize çok gelmez mi?', 'benim ezberim çok bana az ezber verseniz olmaz mı?', 'ben bu rolü almasam şu kişi ben olsam' sözleriyle kısa rolleri istemeye başladılar. Dayanışma gecesine 6 gün kala işçilerle 4 kez prova aldık. Provalarımızı eylem alanı olan UPS aktarma merkezi önünde alıyorduk. Ziyarete gelenler hem şaşırıyor hem de işçileri kutluyorlardı. Provalar sırasında, oyun içinde olmayan işçilerin oyuna müdahil olmaları 'öyle olmaz bak böyle yapmalısınız' demeleri oyun içinde onları kızdırıyordu. Oyun içinde olan işçiler ise 'madem yol gösteriyorsun neden sen oyun içinde yoksun' diye cevap vermeleri bazen dakikalarca gülüşmelere neden oluyordu. Bazen eylem alanında sloganlarla provalar bölünüyordu. Bazen de eylem alanına gelen ziyaretçilerin, destekçilerin prova alan işçilere selam vermeleri istemeden de provaları bölüyor 5 dakikalık çay molaları veriliyordu. Ziyaretçilerin

çok olduğu günde ise yarım saatte bir mola veriyorduk. İşçiler prova aldıkça oyun yavaş yavaş yerine oturtuyorlardı. Artık kimse kimseye 'şimdi sıra sende' demiyordu. Eylem alanını toplumsal gerçekçi sanatın işlendiği bir alana çeviriyorduk. Oyunun oturmasından sonra işçilerin kendine güveni görülmeye değerdi. Kendi aralarındaki şakalaşmalarda 'Bana bir tane tiyatro gurubundan teklif geldi. Şu an hazırladığımız bir oyun var dedim ve kabul etmedim ama bir daha ki teklifleri değerlendireceğim', 'artık ünlü oluruz UPS 'de çalışmamıza gerek kalmaz' şeklinde şakalaşmalar oluyordu. Oyunun sergileneceği 9 Ekim gününe gelindiğinde son hazırlıkları yapmaya koyulduk. Birkaç kez de oyunu sahneleneceği İsmet İnönü Kültür Merkezinde prova alarak 'UPS Kargo İşçileriyle Dayanışma Gecesine' hazırдық artık. Oyunun sahneleneceği saat yaklaştıkça işçilerde ve bizde heyecan artmaya devam ediyordu. İşçi arkadaşların deyimiyle 'benim rengim atmıştı, yüzümde renk kalmamıştı', 'heyecandan ne yapacağımızı bilmiyoruz' işçiler bu durumda sahneye çıkmaya hazırlanıyordu. Etkinliğe gelen insanlarda işçilerin sergileyeceği oyunun merakı konuşmalarında yansıyor. İşçilerin sahneye çıkma saati gelmişti. Sahnede heyecanlarını biraz olsun yenmişlerdi. Bir işçi 'onlarda bizim gibi insan çıkıp

oynayacağız' diyerek diğer işçi arkadaşları motive etmesi iyi olmuştu anlaşılan. Oyunu hazırladığımız gibi sergiledik ve kitlenin UPS işçilerini ayakta alkışlaması, coşkusu ise unutulmayacak bir an olarak kaldı hafızalarda. Verilen emek, gösterilen çaba kitleyle birleşmişti.

İşçiler kendilerini anlatmışlardı, kendilerini sanat yoluyla ifade etmişlerdi. Emegi sanatın içine katarak emeğin sanata neler katabildiğinin pratiğini yaşamış, gerçekleştirmiş olduk. Bizler Ayışığı Sanat Merkezi olarak emeğin sanat içerisinde yer almasının pratiğini 7. Konferansımızın ardından yapmış olmamız ise bizler açısından gelecekteki işçi-emekçi sanatını ileriye

taşıma açısından iyi bir dersti. İşçinin, emekçinin sanatın içinde yer alması, sanatı sergilemesi paha biçilmez bir görüntü, duygu ve histi. Emeğin sanat içinde yer alması için, emeğin kendini sanat yoluyla ifade edebilmesi için 'Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla' diyerek toplumsal gerçekçi sanatı uygulamaya, birlikte üretmeye devam edeceğiz.

UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ SANATIMIZLA...

YAŞASIN TOPLUMCU GERÇEKÇİ SANAT...

*İzmir Ayışığı Sanat Merkezi/
Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi*

Uyanan her genç, burjuvazinin boğazına sarılıyor. Ölmekten kurtulmaya çalışan burjuvazi, gençliği bitirmeye çalışıyor, birlik ve örgütlü olmasını istemiyor. Bunun için kollarını "elebaşlarını" yok etmek için sıvıyor. Çünkü biliyor ki o "elebaşları" diğerlerini de uyandıracak.

Fırsat buldukça haberleri izleyen bir öğrenciyim. Birgün haberlerde üniversitelerde öğrencilere yapılan baskılarla ilgili haber çıktı. Bir üniversitede okuyan öğrenci Yılmaz Güney Festivali'nin afişini asmak yüzünden okuldan uzaklaştırma cezası almış. Başka bir üniversitede ise, dekanı internet üzerinden eleştiren öğrenciye 11 ay 20 gün hapis cezası istenmiş. Aynı şekilde sermaye uşaklarına atılan her yumurta için 44 ay verilen öğrenci için toplam 132 ay hapis cezası verilmiş.

Sonra düşünmeye başladım; bu öğrencilere neden bu kadar ceza verirler, öğrencilerin amaçları neydi?

İlk sorunun cevabı basitti: Sermaye sınıfı, beyni açık olan, belli bir bilinç taşıyan, yavaş yavaş uyanan gençlikten çok korkuyor. Gençliğin her adımını uzaklaştırma, zindanlar olarak geri püskürtmeye çalışıyor. Gençlik öyle bir kesim ki; uyanmaya ve uyandırmaya her an hazır, bozkırın ateşlenmesini sağlayacak fitil gibidir. Uyanan her genç, burjuvazinin boğazına sarılıyor. Ölmekten kurtulmaya çalışan burjuvazi,

DEVİRİM SAFLARINDA YER ALMALIYIZ

gençliği bitirmeye çalışıyor, birlik ve örgütlü olmasını istemiyor. Bunun için kollarını "elebaşlarını" yok etmek için sıvıyor. Çünkü biliyor ki o "elebaşları" diğerlerini de uyandıracak.

Girişilen eylemlerin amacını ise; gençlik için önemli fakat sınırlı görüyorum. Çünkü eğer o eylemler akademik sınırlar içinde kalırsa harcanan enerji boşa gitmiştir. Akademik sorunun altında yatan sorunları bizler görmüyorsak, nehirde akıntıya karşı boş kürek çekmişizdir. O sorunların kapitalist sistemden çıktığını, onun uzantısı olduğunu görmeliyiz. Akademik sorunlardan daha fazla politik sorunlarla ilgilenmeliyiz. Devrim saflarında yer almalı, devrim için savaşmalıyız.

**POLİTİK ÖZGÜRLÜK KAZANILMADAN
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK KAZANILAMAZ!
DENİZLERİN YOLUNDA DÖB SAFLARINA!**

Antep'ten bir DÖB'lü

Kitap Tanıtım

“Devrim mücadelesi bir diyalektik akış içindedir: Mücadele doğuyor, gelişiyor ve ilerliyor. Gelişme, ilerleme ve dönüşüm, toplumların evriminin biricik yasası Türkiye ve Kürdistan’da da işliyor. Varsın kapitalist sınıf proletaryanın öncülerine halkların en iyi evlatlarını katletmeye devam etsin, varsın emperyalizm tüm gücü ile üzerimize çullansın ve varsın tüm gericilik azgınca komünistlere saldırınsın dursun, sermaye egemenliği yıkılışı ve proletaryanın kurtuluşu aynı biçimde kaçınılmazdır.”(Uğur Gündüz, Türkiye’de Sınıf Mücadelesinin Gelişimi, sf:51, Yeni Dönem Yayıncılık)

Yukarıda alıntısını yaptığımız broşür de dahil, toplam dört broşür Yeni Dönem yayıncılık tarafından çıkartıldı. Her biri de gençlik mücadelesinde ihtiyaç duyulan çeşitli konuları içeriyor. “Temel Eğitim Dersleri” adlı broşür mücadelenin tam da yoğun ve hızlı olduğu bugünlerde gençliğin elinin altında bulunması gereken ve karşımıza çıkan pek çok konuya dair hızlı öğrenmeyi sağlayacaktır. Ekonomi-Politik, Felsefe, Toplumlar Tarihi gibi herkesin bilmesi gereken temel bilgileri içeren broşür gençliğin Marksizm- Leninizm eğitiminde önemli bir yerde duruyor. Teorik mücadelenin önemi biliniyor. Bu nedenle sosyalizm mücadelesine gönül vermiş, yeni tanışmış herkese rehber olacaktır.

“Yeni İnsan” broşürü ise devrim mücadelesini sürdüren devrimci ve komünistleri ele alırken, devrimimizin yeni insanının nasıl var edileceği sorunu işleniyor. Burjuvaziye karşı burjuva kültürle savaşamayacağı için, devrimci kültürün ve bu kültürle mücadele eden devrimci ve komünistlerin devrimin yeni insanını ele almanın devrimin temel sorunlarını ele almak kadar önemli olduğunu gösteriyor. Çünkü devrim insan içindir ve insanlarla yapılır. Yeni insanın nasıl olacağı ya da olması gerektiği bugünden tartışılmak ve ortaya konmak zorundadır. Burjuva kültürün yoğun bombardımanı altında kalan gençliğe bu broşür savaşımında rehber olacaktır.

“Halkın Denizi Denizleşen Halkla” broşürü; Türkiye ve Kürdistan devriminin önderi Deniz Gezmiş ve yoldaşları Yusuf Aslan, Hüseyin İnan’ı ele alan broşür, Deniz Gezmiş’in devrimci mücadelesinin anlamı ve önemi üzerine değiniyor. Aynı zamanda Deniz Gezmiş’in devrimci karakteri, Marksizm-Leninizmi kavrayışı anlatılıyor. 71 silahlı çıkışını yaparak reformizme en büyük darbeyi vuran Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının bugüne bıraktıkları değerler incelikle anlatılıyor. Burjuvazi tarafından içi boşaltılarak topluma sunulan Deniz Gezmiş; emekçilere, gençliğe onların anladıkları gibi gerçek karakteri ve içeriği ile devrimci yanıyla anlatılıyor. Burjuvazinin kafa bulandırma çabalarına karşı gençlik elindeki bu broşürle burjuvazinin ve reformizmin her türlü saldırısını cevaplayabilir, teşhir edebilir.

“Sınıf Mücadelesinin Gelişimi” broşürü; Türkiye ve Kürdistan’da gelişen birleşik devrimin tarihsel geçmişini ve özelliklerini inceliyor. Gençliğin birleşik devrimimizin pek çok noktasında tartıştığı konulara ışık oluyor. Sınıflar mücadelesinin gelişimini kavramak, bu mücadeleye önderlik edecek olan genç yoldaşların olmazsa olmazıdır.

Genç yoldaşlar çıkan bu broşürlerle teorik- politik anlamda pek çok konuda yararlanabilir. Tüm genç yoldaşların, sosyalizme sempati duyan herkesin okumasını tavsiye ediyoruz.

**İDAMLARININ 40 YILINDA DENİZLERİN ADI DA
KAVGASI DA YAŞIYOR! BAYRAĞI ELLERİMİZDE,
ZAFERE KADAR BİZLERE YOL GÖSTERİYOR!
ŞİMDİ DENİZ OLMALI!
DÖB / DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ**

Deniz GEZMİŞ'in adı ve mücadelesi geniş kitleler içinde her geçen gün biraz daha yaygınlaşıyor. İşçiler, öğrenciler, köylüler, ezilen halklar, aydınlar, kendini onunla daha fazla özdeşleştiriyor. Adı, resimleri, konusu ne zaman geçse halk kitleleri, büyük bir sevgiyle söz ediyorlar ondan. Deniz GEZMİŞ ve yoldaşları Türkiye ve Kürdistan halkları tarafından büyük bir sevgiyle bağrına basılıyor. Onların düşünceleri ve yaptıkları, kitlelerin içinde capcanlıdır. Şairin söylediği gibi kahramanlar, sende, bende, herkeste yaşarlar. Onlar halk kitlelerine güçlü bağlarla bağlanmışlardır.

Denizler, Türkiye ve Kürdistan topraklarında büyük bir devrimci mücadele başlattı. Bir avuç devrimcinin başlattıkları hareket bugün geniş halk kitlelerinin hareketine dönüşmüştür. Onlar başlattılar biz tamamlayacağız bu büyük devrimci eseri."

1. GENÇLİK BULUŞMASI

GENÇLİK NE YAPMALI?

25 ŞUBAT- CUMARTESİ

12:00-13:30 / Gençlik Hareketi Tarihi

13:45-15:00 / Gençlik ve Faşizme Karşı Mücadele

15:15-16:30 / Kapitalist Eğitim Sistemi

17:00-18:15 / Ulusal Sorun ve Gençliğin Tavrı

26 ŞUBAT- PAZAR

12:00-13:30 / İşçi Sınıfının ve Öğrenci Gençlik Mücadelesinin Birlikteliği

13:45-15:00 / Emperyalist Savaş ve Gençliğin Tavrı

15:15-16:30 / Gençlik Hareketinin Genişletilmesi ve Yönlendirilmesi

17:00-18:15 / Gençlik Mücadelesinde Devrimci Odak Yaratmak

*“Devrimci Teori Olmadan
Devrimci Eylem Olmaz”
V. İ. Lenin*

Yer : Ayışığı Sanat Merkezi

Adres : İstiklal Caddesi

Rumeli Han 88/11 Kat:6

Tel : 0212 249 44 43

www.devrimciogrencibirliigi.com

facebook.com/denizlerinyolunda

DÖB / DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ